

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΗ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμὰς 75. Ἐξάμηνος δραχ. 40. Τρίμηνος δραχ. 22.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50.— Ἀμερικῆς δολλάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.

Ἐξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδιότητος μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 33ος

Ἐν Ἀθήναις, 4 Σεπτεμβρίου 1926

Ἔτος 48ον.—Ἀριθ. 40

ΤΟ ΣΙΔΕΡΕΝΙΟ ΧΕΡΙ (Μυθιστόρημα ὑπὸ JULES CHANCEL)

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

Ἐκεῖ ἦταν καὶ τὸ σπῆτι δπου βρισκόταν τώρα ὁ Φραγκίσκος φυλακισμένος ἀπὸ τὸν ψευτοφοιτητὴ, πού θά ἦταν συνέννοχος τοῦ Κοῦ-Σύ, ἴσως ἴσως καὶ συμμορίτης τοῦ Σιδερένιου Χερικοῦ.

Ἡ συνοικία ἦταν ἐπικίνδυνη, γιατί βασιλευσαν ἐκεῖ οἱ θρησκευτικὲς προλήψεις καὶ τὸ μῖσος κατὰ τῶν ξένων. Καὶ γι' αὐτὸ ἴσως τὸ λόγο τὸ διάλεξε ὁ ἔξυπνος Κοῦ-Σύ.

Κοιτάζοντας τριγύρω του, ὁ Φραγκίσκος εἶδε ὅτι ἡ φυλακὴ του δὲν ἦταν ἐντελῶς σκοτεινὴ. Ἐνα θαμπὸ φῶς τὴ φώτιζε ἀπὸ ψηλά. Μάλιστα ἀκούγε ἀπὸ κεῖ καὶ τὰ βήματα τῶν διαβατῶν πού περνοῦσαν στὸ πεζοδρόμιο, κι' ἐβλεπε καὶ τοὺς θαμποὺς ἡσίκους τῶν στὸ χῶμα τοῦ ὑπογείου.

Πρόσεξε καλύτερα κι' εἶδε ὅτι ὁ φεγγίτης ἦταν πολὺ στενὸς καὶ βρισκόταν ψηλὰ τέσσερα μέτρα ἀπὸ τὸ χῶμα. Ὡστε καμμιά σκέψη νὰ τὸ σκάσει ἀπὸ κεῖ... Τότε παρατήρησε ὅτι ἡ φυλακὴ του ἦταν γεμάτη ἀπὸ διάφορα ἀντικείμενα: παλιοχαρτόνια, δοχεῖα ἀπὸ μπογιὲς κι' ἄλλα πράγματα, πού τὸ παιδί δὲ μπορούσε νὰ τὰ διακρίνει καὶ καλὰ, γιατί ἦταν μισοσκοτάδο. Ὡστόσο, ψάχνοντας στὸ σωρὸ, βρῆκε δυὸ-τρία μπαμπού, καὶ χάρηκε πολὺ. Θὰ μπορούσε ἴσως νὰ σκαρφαλώσει σ' αὐτὰ καὶ νὰ φτάσει ἕως τὸ φεγγίτη.

Ἀφοῦ δοκίμασε τρεῖς-τέσσερις φορές, τέλος κατάφερε νὰ σκαλώσει σὲ μιὰ τρύπα τοῦ τοίχου καὶ τότε εἶδε ὅτι μπροστὰ στὸ φεγγίτη ἦταν ἕνα εἶδος ξύλινου κουτιοῦ, πού τοῦ ἐμπόδιζε ἐντελῶς τὴ θέα τοῦ

δρόμου. Ἀφέθηκε ἀπελπισμένος νὰ πέσει καὶ τότε ἀκούσε, κάτω ἀπὸ τὰ παπούτσιά του, νὰ σπάζουν γυαλιά.

Κοίταξε κάτω κι' εἶδε πὺς εἶχε πέσει πάνω σ' ἕνα κομμάτι ἀπὸ καθρέφτη. Τότε, σὰν παιδί ἐφευρέτη πού ἦταν, σοφίστηκε νὰ χρησιμοποίησει αὐτοὺς τοὺς καθρέφτες καὶ νὰ ἰδεῖ, μὲ τὴ «διάθλαση τοῦ φωτός», ὅτι δὲ μπορούσε νὰ ἰδεῖ μὲ τὰ μάτια του. Διάλεξε δυὸ μεγαλοῦτοιχα κομμάτια καὶ μὲ κίνδυνο νὰ πληγωθῇ, τὰ ἔβαλε στὸν κόρφο του καὶ σκαρφάλωσε ὡς τὸ παρατητήριό του. Τὰ τοποθέτησε στὸ κατάλληλο σημεῖο γυρτὰ καὶ μ' αὐτὸν

τὸν τρόπο μπορούσε νὰ βλέπει ἀπὸ κάτω τί γινόταν στὸ δρόμο.

Εἶδε τότε ὅτι κάμποσαι Ἀνναμίτες ἔφταναν στὸ πεζοδρόμιο ἕνα χάρτινο σπιτάκι, μεγάλο σὰν ἕνα σεντούκι, προορισμένο βέβαια γιὰ κάποια κηδεῖα. Στὸ ἐσωτερικὸ του, οἱ Ἀνναμίτες τοποθετοῦσαν τραπέζια, καρέκλες, τέλος ἕνα ὀλάκερο μικροσκοπικὸ νοικοκυριό.

— Τί θαυμάσιο παιγνίδι! συλλογίστηκε ὁ Φραγκίσκος βλέποντας μὲ πόση φροντίδα στόλιζαν οἱ Ἀνναμίτες τὸ ἔργο τους.

Ὁ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς, πού θά ἦταν βέβαια ὁ πρωτομάστορας, κοίταζε ὀλόενα τὸ ρολόγι του, σὰν νὰ φοβόταν μήπως τὸ σπιτάκι δὲν θά ἦταν τελειωμένο στὴν ὀρισμένη ὥρα, καὶ πίεζε τοὺς ἐργάτες νὰ τὸ βιάσουν.

Τὸ θέαμα ἦταν πολὺ περίεργο καὶ σὲ κάθε ἄλλῃ περίπτωση θὰ διεσκέδαζε τὸ Φραγκίσκο. Μὰ ἐκεῖνος, ἀπασχολημένος πάντα ἀπὸ τὴ φροντίδα νὰ βρῇ τρόπο νὰ τὸ σκάσει, κοίταξε ξαφνικὰ ἕνα σχοινὶ μ' ἕνα γάντζο στὴν ἄκρη, πού κρεμόταν ἀκριβῶς μπροστὰ στὸ φεγγίτη.

— Ἄν μπορούσα νὰ τῷ πιανα αὐτὸ τὸ σχοινί, ἴσως θὰ τὰ κατάφερνα νὰ περάσω ἀπὸ τὰ κάγκελα. Πρέπει ὅμως νὰ χαλάσω καὶ τὴν κάσσα, πού κλείνει τὸ φεγγίτη.

Μ' ἕνα σύρμα κατάφερε νὰ τραβήξῃ τὸ σχοινὶ πρὸς τὸ μέρος του. Ὑστερὰ ἄρχισε νὰ κουνᾷ μὲ ὀλα του τὰ δυνατὰ τὴν κάσσα, ὡς πού τὴν ἔκαμε νὰ τρικλίζει στὰ θεμέλια της. Ὑστερ' ἀπὸ προσπάθειες μιᾶς ὥρας, κατάφερε τέλος νὰ τὴν ρίξῃ κάτω μὲ μεγάλο κρότο. Σκαρφάλωσε τότε στὸ μπαμποῦ καὶ κρεμάστηκε μὲ τὴ ράχη στὸ φεγγίτη. Μπορούσε τώρα νὰ βλέπει τί γινόταν ἔξω, δι-

« Τὸ παιδί περνᾷ εὐκολὰ . . . » (Σελ. 318, στ. α').

χωρὸς νάχει τὴν ἀνάγκη τοῦ καθρέφτη.
— Ἀρκεῖ νὰ μὴν ἀκούσαν ἔξω τὸν
κρότο τῆς κάσας! ψιθύρισε μὲ τρόπο.

Μὲ τὴν πρώτη ματιά πού ἔρριξε ἔ-
ξω, ἡσύχασε, Ὅχι μόνο δὲν εἶχαν ἀ-
κούσει τίποτα οἱ Ἀνναμίτες ἐργάτες,
ἀλλὰ καὶ φαίνονταν ὅς νὰ εἶχαν τε-
λειώσει τὴ δουλειά τους καὶ νὰ ἐτοι-
μάζονταν νὰ φύγουν.

— Ὠραία! Αὐτὴ τὴ φορά εἶμαι τυ-
χερός! ἔκαμε τὸ παιδί.

Ἦτοτε ἀπὸ λίγα λεπτά, ὁ δρόμος
εἶχε ἐρημωθεί. Οἱ ἐργάτες πῆγαιναν
νὰ πλαγιάσουν. Ἦταν καιρός, γιὰ τὴν
ἀρχίζε νὰ χαράξει. Ὁ Φραγκίσκος κα-
τάλαβε ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ χάνει και-
ρό. Ἐβγαλε τὸ χέρι, πιάστηκε ἀπὸ τὸ
σχοινί, ἔμπασε τὸ κεφάλι του καὶ τὸ
πάνω μέρος τοῦ κορμιοῦ του ἀνάμεσα
στὰ δύο σιδερένια κάγκελα καὶ τρά-
θηξε μ' ὅλα του τὰ δυνατὰ τὸ σχοινί.

Εὐτυχῶς εἶναι λεπτοκαμωμένο παι-
δί, καὶ δὲν ἐπείρε νὰ χάνει καιρό.
Μὲ λίγα μόνο γδαρσίματα στὴ ράχη. Νί-
κη! Βρίσκεται ἐλεύθερος, στὸ δρόμο!

Ἐτοιμάζεται νὰ ὁρμήσει μὲ ὅλη του
τὴ γληγοράδα γιὰ νὰ φτάσει μὴ ὥρα
νωρίτερα στὴ γαλλικὴ συνοικία, μὰ
ξαφνικὰ σταματᾷ καὶ κρύβεται πίσω
ἀπὸ τὸ χάρτινο σπῆτι, πού εἶχε μείνει
ἀκόμη στὸ πεζοδρόμιο. Εἶχε διακρίνει
ἕναν Ἀνναμίτη πού σεργιανίζει ἐκεῖ
δὲ καὶ ἐπιθεωρεῖ τὴν ἐργασία πού ἔ-
χει ἐτοιμαστέ. Πῶς κεί, ἄλλος Ἀν-
ναμίτης, φαίνεται καὶ αὐτὸς ὅς νὰ
φρουρεῖ τὴ φυλακὴ του. Ὁρισμένως
εἶναι καὶ αὐτοὶ συνομώτες καὶ τὸν προ-
σέχουν μὴ τὸ σκάσει.

Τώρα τί νὰ κάμει; Μπροστά του εἶ-
ναι τὸ χάρτινο σπῆτι μὲ τὴν πόρτα του
ἀνοιχτή.

— Νὰ μῶ ἐδῶ μέσα, συλλογίζεται
ὁ Φραγκίσκος καὶ νὰ περιμένω τὴν κα-
τάλληλη στιγμή νὰ τὸ σκάσω; Οἱ φρου-
ροὶ αὐτοὶ κάποτε θὰ κουρασθοῦν καὶ
θὰ φύγουν, τί εὐχή!

Κάθε ἄλλο. Οἱ Ἀνναμίτες σεργια-
νοῦσαν ὁλοένα καὶ πῶς κοντά. Ἐνέ-
ρωσε καὶ φώτισε ἀπότομα, ὅπως γίνε-
ται σ' αὐτὲς τὲς χώρες. Ἐνα σωρὸ ἰ-
θαγενεῖς μαζεύτηκαν τριγύρω σ' ἕναν
ἀσπροφορεμένο, πού εἶχε στὸ κεφάλι
ἕνα στεφάνι ἀπὸ καλάμια καὶ στὴ ρά-
χη ἕνα μανδύα ἀπὸ φάθα. Εἶναι γιὰ
τοῦ μακαρίτη, πού ἔρχεται, μαζί μὲ
τοὺς φίλους καὶ τοὺς συγγενεῖς νὰ πα-
ραλάβει τὸ χάρτινο σπῆτι τοῦ νεκροῦ
καὶ νὰ τὸ πᾶει στὸ κοιμητήρι.

Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὴν ἀσπρὴ φορε-
σιά, ἀπὸ κοίταξε καὶ θαύμασε μὴ
στιγμὴ τὸ χάρτινο σπῆτι, ἔβγαλε τὸ
πορτοφόλι του, πλήρωσε τὸν ἔμπορο
καὶ ἔκαμε νόημα στοὺς ἀνθρώπους του
νὰ τὸ σηκώσουν. Ἐκείνοι τὸ σήκωσαν,
μαζί μὲ τὸ Φραγκίσκο, πού ἦταν ζα-
ρωμένοι μέσα καὶ δὲν εἶχε βρεῖ εὐκαι-

ρίαν νὰ βγεῖ, καὶ τὸ φόρτωσαν πάνω
σ' ἕνα φορεῖο.

Ἦ ἔσθη τὸ φίλου μας τώρα γίνεταν
πολὺ δύσκολη. Ὅσο ἐνοιωθε νὰ τὸν
μεταφέρουν οἱ ἰθαγενεῖς πάνω στοὺς
ὤμους των, συλλογιζόταν τί τέλος θά-
περνε ἡ παράξενη αὐτὴ περιπέτεια. Οἱ
ἀχθοφόροι ἔστριψαν ξαφνικά, πέρασαν
κάτω ἀπὸ μὴ μὲγάλη πύλη καὶ στα-
μάτησαν. Τὸν ἀπόθεσαν χάμω. Ἀπὸ
μὴ τρυπίτσα, πού ἔκαμε στὸ χαρτί,
εἶδε ὅτι βρισκόταν μέσα σ' ἕνα Ἀννα-
μιτικὸ κοιμητήρι. Μέσα σὲ τόσον κό-
μο, βέβαια δὲν ἦταν δυνατό νὰ πε-
ταχτεῖ ἔξω καὶ νὰ τὸ σκάσει.

Ἀρχισαν ὕμνοι καὶ ψαλμωδίες. Ὁ
Φραγκίσκος δὲν κάνει βῆμα ἀπὸ τὴ
θέση του καὶ περιμένει νὰ τελειώσει
ἡ νεκρώσιμη ἀκολουθία, νὰ φύγουν οἱ
«λυπημένοι» καὶ ν' ἀφήσουν τὸ σπι-
τάκι στὸν τάφο, ὅπως ἀφήνουν στοὺς
τόπους μας τ' ἄνθη καὶ τοὺς στεφά-
νους. Βλέπετε, τὸ παιδί δὲν ἤξερε τὰ
ἀνναμιτικὰ ἔθιμα.

Καὶ νὰ, ἕνας ἰθαγενὴς προχωρεῖ
πρὸς τὸ σπιτάκι μ' ἕναν δαυλὸ ἀναμ-
μένο στὸ χέρι. Πλησιάζει τὸ δαυλὸ
καὶ εὐθὺς τὸ σπιτάκι παίρνει φωτιά. Τὸ
παιδί σὲ λίγο βρίσκεται μέσα στὶς
φλόγες, τὰ ρούχα του εἰν' ἐτοιμα νὰ
πιάσουν.

Τί νὰ κάμει, νὰ καθίσει ἐκεῖ, νὰ
ψηθεῖ σὰ γουρουνόπουλο; Ὅχι. Δίνει
μὴ καὶ πετάγεται ἔξω ἀπὸ τὶς φλό-
γες. Τότε ἀκολούθησε σωστὸ πανδαί-
μόνιο: Ὅλοι οἱ Ἀνναμίτες ἀρχισαν τὰ
ξεφωνητὰ καὶ ἔτρεχαν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ
τρέλλοι, νομίζοντας ὅτι κάποιο πνεῦμα
πετάχτηκε τὴν ἐπίσημη αὐτὴ στιγμή.
Μὰ καὶ ὁ Φραγκίσκος δὲν τὰ χάνει.
Ἀρχίζει νὰ τρέχει μὲ ὅλα του τὰ δυ-
νατὰ, πηδώντας πάνω ἀπὸ τοὺς τάφους.
Κανεὶς δὲν τὸν κινεῖται. Μὰ ἀπὸ τὴν
πολλὴ του βία, σκοντάφτει καὶ πέφτει
μέσα σ' ἕναν νεοκαμμένο λάκκο.

Σηκώνεται καὶ τρέχει πάλι. Μὰ οἱ Ἀν-
ναμίτες τώρα ἔχουν ἀνοίξει τὰ μάτια
τους. Τὰ πνεύματα καὶ οἱ ὀπτασιές,
βλέπετε, δὲ σκοντάφτουν. Ἀλλωστε,
στὸ μεταξύ, πρόφτασαν νὰ βεβαιωθοῦν
ὅτι δὲν ἦταν παρὰ ἕνα παιδί φτωχὸ
καὶ κουρελοντυμένο. Τότε ἀρχισαν τὸ
κυνήγητό. Πέντ' ἔξη ἔπιασαν τὴν πόρ-
τα, καὶ ἄλλοι ὁρμησαν νὰ πιάσουν τὸ
παιδί. Ἀ, δὲ θὰ καλοπερνοῦσε βέβαια
ὁ Φραγκίσκος μας!

Μὰ τότε μπαίνει στὴ μέση ἕνας ἄν-
θρωπος καὶ μπροστά του ὅλοι ὑποκλι-
νονται μὲ σεβασμό. Εἶναι ὁ Τόγκ-Ντόκ,
ὁ Ἀνναμιτικὸς ἀρχοντας. Αὐτὸς διέταξε
νὰ πιάσουν δύο τὸ παιδί καὶ νὰ τὸ πᾶνε
στὸ γειτονικὸ ἀστυνομικὸ τμήμα.

Ἦτοτε ἀπὸ ἕνα τέταρτο, ὁ Φραγκί-
σκος ἀκούει καὶ πάλι τὸ δυσάρεστο ἤχο
τοῦ σύρτη μιᾶς καινούριας φυλακῆς ὅ-
που τὸν ἐκλείναν. Ἦταν καὶ πάλι φυ-

λακισμένος Μ' ὅλες τὶς ὑπεράνθρωπες
προσπάθειές του, δὲν κατόρθωσε ἄλλο,
ἀπὸ τὸ νὰλλάξει φυλακή.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'.

Καὶ πάλι τὸ φύλλο τοῦ λωτοῦ.

Ὁ Φραγκίσκος περιμένει στὸ διά-
δρομο, νὰρῇ ἡ σειρά του νὰ τὸν πᾶνε
στὸν ἀνακριτὴ. Ἀ, δὲν εἶχε καὶ πολὺ
καλὸ παρουσιαστικὸ ὁ καίμενος ὁ φί-
λος μας. Καθὼς ἦταν πεσμένος ἀπὸ
μπαγκο, ἀναμεσα σὲ δύο φρουροὺς, δι-
καιολογοῦσε ἐντελῶς τὰ δύσπιστα βλέμ-
ματα πού τοῦ ριχναν ὅσοι περνοῦσαν
μπροστά του.

Μὰ τὸ παιδί λίγο τὸ νοιαζέ γι' αὐτά.
Ἦξερε ὅτι σὲ λίγη ὥρα θὰ βρισκόταν
μπροστά σ' ἕνα γάλλο δικαστὴ πού
θὰ τὸν δικάζε μαζί μ' ἕναν Ἀνναμίτη,
ἐπειδὴ ἡ πράξη πού εἶχε κάμει πρόσ-
βολη Ἀνναμίτες. Ἐτοί ἦταν ὁ κανο-
νισμός. Εἶχε πεποίηση στὴν ἀθωότη-
τά του καὶ δὲν ἀνησυχῶσε καθόλου.
Φανταζόταν ὅτι εὐθὺς μόλις θὰ ἐξιστο-
ροῦσε στὸν ἀνακριτὴ τὶς περιπέτειές του,
ἐκεῖνος ὅχι μόνο θὰ τὸν ἐλευθέρωνε,
ἀλλὰ καὶ θὰ διοργάνωνε ἀμέσως ἐκ-
στρατεία κατὰ τοῦ Σιδερένιου Χεριοῦ.
Κι' ἔτσι περίμενε μὲ ἡσυχία τὴν σειρά
του.

Εἶπαμε ὅτι τὸ παρουσιαστικὸ τοῦ
παιδιοῦ δὲν γεννοῦσε καὶ πολλὴν ἐμ-
πιστοσύνη. Ὁ ὑπάλληλος ἀρχισε νὰ
τὸν ἀνακρίνει μὲ ὕψος ἀρκετὰ ἄγριο.

Μὰ ὁ Φραγκίσκος δὲν τὰ χασε; ἀπάν-
τησε ψυχραῖα στὶς ἐρωτήσεις πού τοῦ
ἔκαναν: πὼς λεγόταν, τί ἡλικία εἶχε,
ἀπὸ πότε ἦταν στὴν Ἰνδοκίνα, πού
βρισκόταν οἱ γονεῖς του. Ἀπὸ τὴ στι-
γμὴ ἀκριβῶς αὐτὴ, τὰ πράγματα πῆ-
ραν κακὸ δρόμο. Ὅταν ἀρχισε νὰ λέει
γιὰ τὸ μηχανήμα, γιὰ τοὺς θησαυροὺς
τοῦ Ἀγκόρ, γιὰ τὸ Βοθμαγκό, οἱ δύο
ὑπάλληλοι, καὶ ὁ Γάλλος καὶ ὁ Ἀννα-
μιτικὸς ἔάρωσαν τὰ φρόδια τους.

— Νὰ σοῦ πῶ, παιδάκι μου! φώνα-
ξε ὁ πρῶτος. Σκοπεύεις νὰ μᾶς ἀπο-
κοιμήσεις ὀρθοὺς μὲ τὰ παραμύθια
σου; Ἀν σοῦ στρίψε, νὰ σὲ στείλω
στὸ ντούς. Ἀν κάνεις τὸν παλαδό, νὰ
σὲ χῶσω στὴ φυλακὴ, νὰ σὲ μάθω ὅτι
αὐτὰ δὲν περνᾶνε σὲ μᾶς.

Ὁ Φραγκίσκος ἔμεινε ἀποσβολωμέ-
νος. Δὲν ἔβρισκε λέξεις γιὰ νὰ δια-
μαρτυρηθῇ γιὰ τὰδικὰ λόγια τοῦ ἀνα-
κριτῆ. Ἦ σιωπὴ αὐτὴ παρεξηγήθηκε
ἀπὸ τὸν ὑπάλληλο.

— Δὲ μοῦ λές τώρα, τὸν ρώτησε,
πὼς σοῦ κατέδθηκε νὰ χωθεῖς στὸ χάρ-
τινο σπῆτι τῶν ἰθαγενῶν, πού ἔμελλε
νὰ καὶ, σύμφωνα μὲ τὰ θρησκευτικὰ
ἔθιμα;

— Τόκαμα γιὰ νὰ κρυφτῶ, ἀπάν-
τησε τὸ παιδί. Ἐνας ἐχθρὸς μου, μέ-
λος τῆς συμμορίας τοῦ Σιδερένιου Χε-
ριοῦ, μὲ εἶχε φυλακισμένον σ' ἕνα ὀ-
πόγειο. Τόκαμα ἀπὸ κεῖ καὶ, γιὰ νὰ

μὴ μὲ ξαναπιάσουν, μπήκα στὸ χάρ-
τινο σπῆτι. Πού τόξερα ἐγὼ πὼς ἦταν
ἔθιμο νὰ τὸ κάψουν;

Οἱ δύο ὑπάλληλοι κοιτάχτηκαν. Ὁ
Γάλλος σήκωσε τοὺς ὤμους.
(Ἀκολουθεῖ)

ΤΟ ΛΟΥΛΟΥΔΙ ΤΗΣ ΟΡΤΑΝΣΙΑΣ

Τὰ κοριτσάκια ἔχουν μιὰ φυσικὴ ἐ-
πιθυμία νὰ μαζέδουν τὰ λουλούδια καὶ
τὰ στρά. Μὰ τὰ στρά δὲ μαζεύονται καὶ
διδάσκουν στὰ κοριτσάκια ὅτι ὑπάρ-
χουν σ' αὐτὸν τὸν κόσμο ἐπιθυμίες
πού ποτὲ δὲν ἱκανοποιοῦνται.

Ἦ δεσποινίδα Μαρία πῆγε στὸ πάρ-
κο μαζί μὲ τὴ γκουβερνάντα της. Ἀ-
πάντησαν ἕνα παρτέρι μὲ ὀρτανόες
καὶ ἡ Μαρία εἶδε ὅτι τὰ λουλούδια τῆς
ὀρτανόας εἶναι ὠραία. Γι' αὐτὸ ἔκοψ' ἕνα.
Ἦταν κάτι πολὺ δύσκολο. Τρά-
θηξε τὸ φυτὸ καὶ μὲ τὰ δύο της χέ-
ρια καὶ κινδύνεψε νὰ πᾶση χάμω κα-
θιστῇ, δταν ὁ κορμὸς τοῦ λουλουδιοῦ
κόπηκε. Γι' αὐτὸ περηφανεύεται γιὰ
ὅ, τι κατόρθωσε.

Εἶναι πολὺ εὐχαριστημένη, γιὰ τὸ
λουλούδι εἶναι κάτι θαυμάσιο: μιὰ
σφαῖρα ἀπὸ τρυφερὸ ροῦ χρῶμα, ἀνα-
κατεμμένο μὲ μπιέ. Εἶν' ἕνα λουλού-
δι πού τὸ ἀποτελοῦν ἄφθονα μικρὰ
λουλούδια. Μὰ ἡ γκουβερνάντα τὸ εἶ-
δε: τρέχει μὴ καὶ δύο. Πιάνει τὴ
Μαρία ἀπὸ τὸ μπράτσο. Μαλώνει, φω-
νάζει, εἶναι τρομερή. Ἦ δεσποινίδα
Μαρία κοιτάζει ἐκπληκτικῶς, καὶ μέσα
στὴ σαστισμένη ψυχούλα της, συλλο-
γιέται. Ἦ μικρὴ τῆς συνείδηση, συ-
νειδήση τεσσάρων χρόνων, μένει ἀθῶα
ἀνάμεσα στὸ ἔγκλημα καὶ στὴν τιμω-
ρία του. Ἦ γκουβερνάντα τὴ βάζει τι-
μωρία, ὅχι σὲ σκοτεινὸ δωμάτιο, ἀλλὰ
κάτω ἀπὸ μὴ μὲγάλη καστανιά, στὸν
ἥσιο μιᾶς κινεζικῆς ὀμπρέλλας. Ἐκεῖ
ἡ δεσποινίδα Μαρία, συλλογισμένη,
ξαφνισμένη, κάθεται καὶ ὀνειρεύεται.
Μὲ τὸ λουλούδι της στὸ χέρι, κάτω
ἀπὸ τὴν ὀμπρέλλα πού ρίχνει τὶς ἀ-
χτίνες τῆς τριγύρω της, μοιάζει σὰν
ἕνα μικρὸ παράξενο ἀγαλματάκι, ἕνα
εἶδωλο.

Ἦ γκουβερνάντα εἶπε:

— Τώρα, δεσποινίς, δός μου αὐτὸ
τὸ λουλούδι.

Μὰ ἡ Μαρία ἔσφιξε στὴ μικρὴ της
γροθιά τὸ κοτσάνι τοῦ λουλουδιοῦ, τὰ
μάγουλά της κοκκίνισαν καὶ τὸ μέ-
τωπό της φούσκωσε, ὅς νὰ ἐτοιμαζό-
ταν νὰ κλάψῃ. Ἦ γκουβερνάντα θέλη-
σε νὰ προλάβει τὰ δάκρυα. Εἶπε:

— Σοῦ ἀπαγορεύω νὰ βάλῃς αὐτὸ
τὸ λουλούδι στὸ στόμα σου. Ἀν πα-
ρακούσης, δεσποινίς, ὁ σκύλος σου ὁ
Τοτός θὰρῇ νὰ σοῦ φάει τ' αὐτιά.

Κι' ἀπομακρύνθηκε. Ἦ μικρὴ τι-
μωρημένη, ἀκίνητη, κοιτάζει γύρω της,
βλέπει τὸν οὐρανὸ καὶ τὴ γῆ. Εἶναι

μεγάλος ὁ οὐρανός, μεγάλη καὶ ἡ γῆ
καὶ ὅλ' αὐτὰ μποροῦν νὰ διασκεδάσουν
κάμποσην ὥρα ἕνα κοριτσάκι. Μὰ ἡ
ὀρτανόα τῆς τὴν ἀπασχολεῖ πῶς πο-
λύ. Εἶναι ὠραῖο λουλούδι καὶ λουλού-
δι ἀπαγορευμένο. Νὰ δύο λόγοι γιὰ
νὰ τῆς ἀρέση. Ἦ δεσποινίδα Μαρία
συλλογίζεται:

— Ἐνα λουλούδι σὰν καὶ αὐτό, πρέ-
πει νάχει ὠραία μυρωδιά.

Καὶ σιμῶνει στὴ μύτη της τὴν ὀρ-
τανόα. Πολεμᾷ νὰ μυρίσῃ, δὲν ἀκούει
τίποτα. Δὲν ξέρει καὶ καλὰ-καλὰ νὰ
μυρίσει τ' ἀρώματα: δὲν πᾶει πολὺς
καιρός, ἀντὶ νὰ μυρίσει τὰ τριαντά-
φυλλα, τὰ φουσόσε. Δὲν πρέπει νὰ τὴν
περιγελάσουμε γι' αὐτό. Ὅλα τὰ πρά-
γματα δὲ μαθαίνονται μονομιᾶς. Πρῶ-
τα-πρῶτα μαθαίνει κανεὶς νὰ πίνη τὸ
γάλα. Ἀργότερα μαθαίνει νὰ μυρίσει

τὰ λουλούδια: εἶναι κάτι λιγότερο
χρήσιμο.

Μὰ καὶ ἂν εἶχε καλὴ ὀσφρησὴ, σὰν
τὴ μαμά της, πάλι δὲ θάκουγε τίποτα.
Ἦ ὀρτανόα δὲ μυρίζει. Μὰ ἡ δεσποί-
νίδα Μαρία κάνει ἄλλες σκέψεις:

— Αὐτὸ τὸ λουλούδι μπορεῖ νὰναι
γλυκὸ σὰ ζάχαρη.

Ἀνοίγει τὸ στόμα της τόσο, καὶ
πᾶει νὰ φέρι τὸ λουλούδι στὰ χεῖλη
της... Μὴ φωνὴ ἀντηχεῖ:

— Γουάδ!

Εἶναι ὁ Τοτός, ὁ σκύλος, πού πετά-
χτηκε ἀπὸ κάτι λουλούδια καὶ ἤρθε
καὶ στάθηκε μὲ ταυτιά ὀλόρθα μπρὸς
στὴ δεσποινίδα Μαρία. Ἦ γκουβερνάν-
τα, κρυμμένη πίσω ἀπὸ τοὺς θάμνους,
τὸν ἔστειλε. Κι' ἡ δεσποινίδα Μαρία
μένει κατὰπληκτη, ἀμίλητη.

(Anatole France)

ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΛΕΥΚΟΣ ΧΟΡΟΣ ΚΙ' Η ΜΑΥΡΗ ΑΡΚΟΥΔΑ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΛΕ'.

— Ἦ Ἑλμίρα μου! ἡ γυναῖκα μου! φωνάζει ὁ κ. Ταμίας ἀκούγοντας
ἀπὸ τὸ στόμα τῆς Πελαγίας τὸ καὶ τό.

Κι' ἀρπάζει ἀμέσως ἀπ' τὰ χέρια ἐνὸς στρατιώτη τοῦ Μηχανικοῦ ἕνα μπαλ-
τὰ καὶ τρέχει νὰ σώσῃ τὴν γυναῖκα του, — ἂν ἦταν καιρός, — ἀπ' τὴν ἀρκουδο-
βροχή.

Τὸν ἀκολουθεῖ, ξεφωνίζοντας ἀκόμα, ἡ Πελαγία:

— Προφτάστε!... Προφτάστε τὴν καλὴ μου κυρία!... Μπορεῖ νὰ μὴ

τὴν ἔφαγε ἀκόμα ὀλίγη σὴν Ἄρκουδα!... Κάτι νὰ τῆς γλυτώσουμε τουλά-
χιστο!... Τὸ κεφάλι, ἕνα χέρι, ἕνα πόδι, ξέρω καὶ ἐγώ;

Ὁρισμένως ἡ δύστυχὴ ἡ Πελαγία εἶχε παλαβώσει. Ὁ Φακὴς ὅμως, πού
τὰ εἶχε ἀκόμα σωστά, ψιθύρισε:

— Τώρα πιά! Οὔτε σουδοῦνι ἀπὸ δαύτη δὲ θὰ βροῖτε!

Ἐοπίσω τους, μὲ τὸ σπαθὶ τοῦ γυμνοῦ, ἀκολουθεῖ ὁ ταγματάρχης Μπα-
μπούμας. Καὶ γιὰ νὰ ἐνθαρρύνῃ, νὰ ἐνθουσιάζῃ τοὺς στρατιώτες, ἀρχίζει νὰ
τραγουδᾷ τὸν Ἑθνικὸ Ὕμνο:

Σὲ γνωρίζω ἀπὸ τὴν κόψη
τοῦ σπαθιοῦ τὴν τρομερή...

καὶ μὲ τὸ σπαθὶ τοῦ κρατεῖ τὸ χρόνο.
(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑ·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

ΟΙ ΕΡΑΣΙΤΕΧΝΕΣ ΤΟΥ ΡΑΔΙΟ

Αγαπητοί μου,

ΜΙΑ μέρα, — θάνατι τώρα δυο-
τρία χρόνια, — απάντησα έ-
ναν παλιό μου φίλο που εί-
χα να τον ιδώ καιρό, και τον
ρώτησα πώς πάει στα μαθήματα ο γιός
του, μαθητής τότε του Γυμνασίου.

— Δαμπρά, μου είπε, στα Φυσικά
μάλιστα είναι πρώτος. Αλήθεια, να σε
πώ κι' ένα του κατόρθωμά;.. Μά, να
μην τζακώση κανείς...

Και χαμηλώνοντας τη φωνή, ο φί-
λος μου μου έμπιστεύθηκε πως ο γιός
του, στην ταράτσα του σπιτιού του,
είχε καταφέρει μονάχος του μιὰ έγκα-
τάσταση «άσυρμάτου», είχε κατασκευ-
άσει δηλαδή ένα δέκτη ραδιοτηλεγρα-
φίας και μπορούσε να παίρνει τηλεγρα-
φήματα και να κούνη κοντσίερτα και δια-
λέξεις απ' τα πέρατα του κόσμου.

— Αλήθεια; απόρησα. Και ποιός τον
έμαθε;

— Ξέρω κι' εγώ; Μυστήριο! Ούτε
σέ μένα δεν είχε πει τί θα κάνη. Μό-
νο μου ζητούσε κάθε τόσο λεπτά για
«κάτι τι που θα μου άρεσε». Το έδινα,
γιατί του είχα πάντα έμπιστοσύνη. («Α,
είναι θετικός ο γιός μου και άμα λεί-
κει κάτι τι, το κάνει»). Και τον έδωκα που
κουβαλούσε στο σπίτι «μυστηριωδώς»,
σά συνωμότης, διάφορα πράγματα, γυά-
λινα, μετάλλινα, ξύλινα, που ούτε ρω-
τούσα τί είναι. Μου έλεγαν πως μ' αυ-
τά παιδεύταν δλο το καλοκαίρι στην
ταράτσα. «Αφήστε τον, τους έλεγα,
να ιδούμε. Και μιὰ μέρα, είδαμε, φί-
λε μου, το θαύμα. Μας ανέδασε στην
ταράτσα, μās αποκάλυψε το δέκτη του,
— σωστά αποκαλυπτήρια, — και μās
έκαμε να κούσουμε όλους τους κρότους
των «έρτσιανων κυμάτων» και να ιδου-
με όλες τις λάμψεις... Αλλά, σέ πα-
ρακαλώ, μεταξύ μας. Μην πής σέ κα-
νένα τίποτα, γιατί δεν επιτρέπονται οι
ιδιωτικοί δέκτες. Πληρώνει κανείς πρό-
στιμο και πάει φυλακή. Παίρνουν, βλέ-
πεις, και ειδήσεις που ή Κυβέρνηση
τις θέλει μόνο για τον έαυτό της...

Ω, νάξερεις πόσα τέτοια μυστικά συλ-
λαμβάνει με το μηχανήμά του ο κα-
τέργαρος ο γιός μου! Τά λείει όμως;
δεν τά λείει κι' αυτός σέ κανένα. Μας
κάνει τον καμπόσο, όπως τον κάνουν
δλοι όσοι ξέρουν κάτι περισσότερο ά-
πό μās.

Αυτά τά εκπληκτικά μου είπε κεί-
νη την ήμέρα για το γιό του ο φίλος
μου. Κράτησα το μυστικό, δεν είπα σέ
κανένα τίποτα και σέ λίγο το είχα ξε-
χάσει. Δεν τό ξαναθυμήθηκα παρά τον
περασμένο χειμώνα, την ήμέρα της
γιορτής μου, όταν ένας άλλος φίλος

μου έφερε στο σπίτι ένα δέκτη του ρα-
διό και μ' έκαμε να κούσω, μέσα στο
γραφείο μου, κοντσίερτα από τη Ρώμη
κι' από το Λονδίνο. Θυμάστε πού σās
διηγήθηκα τότε αυτή την ιστορία. Νά,
είπα με το νοῦ μου, κάτι τέτοιο θα
κατασκεύασε στην ταράτσα του σπι-
τιού του κι' ο γιός εκείνου του φίλου
μου. Έ, δεν θάταν και τόσο δύσκολο.
Αυτά τά «ηλεκτρικά είδη» υπάρχουν
κι' εδῶ: σύρματα, στήλες, λυχνίες.
Μπορεί νά τζαγοράξη κανείς και φτά-
νει νά ξέρη για νά τά συναρμολογή. Α-
μα έχει μάλιστα «κλίση» στα Φυσικά.
Γιατί και τί γίνεται στον κόσμο χω-
ρίς κλίση; Τίποτα! ούτε αυτοσχέδιοι
στίχοι, ούτε αυτοσχέδιοι δέκτες του
ραδιό...

Και πάλι δεν είπα τίποτα, και πά-
λι ξέχασα το μυστικό. Προχθές όμως,
για δεύτερη φορά, το ξαναθυμήθηκα.
Κι' είδα ακόμα πως δεν είναι πιά μυ-
στικό. Δεν απαγορεύονται δηλαδή οι
ιδιωτικοί δέκτες άσυρμάτου, ραδιοτη-
λεγραφίας. Καθένας μπορεί νά τζαροάξη,
να προμηθεύεται, νά κατασκευάζη, νά
σκαρώνη, νά στήνη, να κούνη, να παίρ-
νη. Κι' οι κατασκευαστές σάν το γιό
του φίλου μου, οι έρασιτέχνες του ρα-
διό, στας Αθήνας είναι σήμερα τόσο
πολλοί, ώστε αποτελούν σωματείο,
σύλλογο, συντεχνία. Δεν άστειεύομαι
καθόλου. Τό είδα στην έφημερίδα, σ'
ένα άρθρο με την ύπογραφή του έπι-
τίμου νά ποῦμε προέδρου, ενός φυσι-
κού, — δεν θυμούμαι τώρα τόνονμά του,
— που διευθύνει και το Έργαστήριο
Φυσικής στο Πανεπιστήμιο.

Αυτός μās δίνει όλες τις σχετικές
πληροφορίες. Έννοείται ότι οι περισ-
σότεροι έρασιτέχνες του ραδιό είναι
νέοι, παιδιά, μαθητές, φοιτητές, νεα-
ροι υπάλληλοι και νεαροί εργάτες. Κι'
ο προστάτης τους επαινεί το μεγάλο
ζήλο που δείχνουν και τά θαύματα
που κάνουν με το ζήλο αυτό. Προσθέ-
τει ακόμα ότι ή Κυβέρνηση σήκωσε
τά έμπόδια που άπαντούσαν πρωύτε-
ρα οι έρασιτέχνες. «Όστε τώρα αυτοί
μπορούν νά εργάζονται φανερά, νά
βοηθούνται μεταξύ τους χωρίς κανένα
φόβο... προδοσίας, και νά προσκα-
λῶν τους φίλους τους δλόγυρα στις
μαγικές τους έγκαταστάσεις, για νά
κούνε κείνα τά πράγματα και θάματα.

Φαντάζομαι λοιπόν σέ πόσα σπίτια,
στας Αθήνας, γίνεται τώρα αυτό το
γλέντι. Και μά την αλήθεια αξίζει τον
κόπο, — δσον κόπο, δση φασαρία κι'
δσο έξοδο κι' αν έχει. Κρίμα νά μην
είμαι παιδί, για νά επιχειρήσω κι' ε-
γώ νά κατασκευάσω ένα δέκτη και νά
γίνω μέλος του συλλόγου των Έρασι-
τεχνών του ραδιό! Θα ευδοκιμούσα.
Γιατί, όταν ήμουν στην ήλικία σας,
είχα κι' εγώ κλίση στα Φυσικά και

πολλά όργανα της Φυσικής τά είχα
κατασκευάσει μονάχος μου, εν τῶν
ένόντων: ένα ηλεκτροφόρο του Βόλ-
τα, που μου έδινε αρκετό ηλεκτρισμό,
μιὰ λουγδουνική λάγνη που την έγέ-
μιζα με το ηλεκτροφόρο μου, μιὰ σπιν-
θηροβόλῶσα ράβδο και καθεξής. Κά-
ποτε μάλιστα είχα ιδρύσει και τηλέ-
γραφο, — τηλέφωνο μάλλον, — από το
σπίτι μας ως το σπίτι ενός φίλου μου
με άκουστικούς από καλάμι και με
σύρμα... μεταξωτό. Αλλά τί περισ-
σότερο νάκανα; στον καιρό μου, βλέ-
πετε, δεν ήταν ακόμα οι μεγάλες και
θαυμαστές αυτές έφευρέσεις. Άγνω-
στο ακόμα και το ράδιο. Κι' ούτε κα-
νένας «πομπής» στον Πύργο του Eiffel
που νά σās επιτρέπη νά στήνεται εδῶ
μιὰ κεραία και να κούδε, νά παίρνει
δλου του κόσμου τά μυστικά...

Σās άσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΤΖΑΚ

[Μυθιστόρημα ALPHONSE DAUDET,
διασκευασμένο για την «Διάπλασι» από
τον κ. Γρ. Ξενόπουλο].

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Θά καθόταν εκεί μήνες νά ξεσηκώ-
νη τά σχέδια. Ποιός ξέρει! Με την
εργασία, μπορούσε σιγά σιγά νά ξε-
χάσει τις παλιές του συνήθειες, όταν
μάλιστα δεν θάχε κεί τους κακούς φί-
λους που τον παρέσυραν στη Νάντη.

Πάλι όμως, — συλλογίζονταν οι γυ-
ναίκες με ανησυχία, — δεν μπορούσε
νά πηγαίνει και μονάχος του; Ένας
νέος που βγήκε μιὰ φορά απ' τον ίδιο
δρόμο, ξαναγυρίζει τόσο δύσκολα!...

Γ'.

Οι μηχανές.

«Καστανούλες—Έτιόλ.

«Δεν είμ' ευχαριστημένη από σένα,
αγαπητό μου παιδί. Ο κ. Ρουντίκ
γράφει στον αδελφό του πως ένα χρό-
νο τώρα που έχεις στο Ίντρέ, δεν έ-
καμες την παραμικρή πρόοδο και πως
δεν είσαι πιά σιδηρουργός. Αν και
γράφει τόσα άλλα καλά για σένα, —
για τη συμπεριφορά σου, τη φρονιμά-
δα σου, την καλή σου ανατροφή, —
μπορείς νά φαντασθής πόσο μās λύ-
πησε το γράμμα του. Άφου δεν πās
προστά μ' όλες τις καλές διαθέσεις
που δείχνουν για σένα οι προϊστάμε-
νοί σου, θα πει πως δεν εργάζεσαι με
θέληση, με ζήλο.

«Οι φίλοι μας είναι πολύ δυσαρ-
στημένοι γι' αυτό και μου κακοφαίνε-
ται νά τους άκούω νά λένε πως ο γιός
μου δεν κάνει το χρέος του. Ο κ.
Ρουντίκ γράφει ακόμα πως δεν σέ ση-
κώνει ο άέρας του σιδηρουργείου, πως
βήχεις πολύ και πως είσαι τόσο χλω-
μός κι' αδύνατος που σέ λυπούνται.

Αυτό δεν μπορώ νά το εξηγήσω, άφου
δλοι εδῶ έλεγαν πως είσαι γερό παι-
δί. Μην είναι στη μέση και κάποια
τεμπελιά; Μην κάνει πως παρακου-
ράζεσαι για νά μη σου δίνουν πολλή
εργασία;... Αλλά όχι, δεν το πι-
στεύω. Ο Τζάκ μου δεν ξέρει τέτοιες
πονηριές. Υποθέτω μάλλον πως δεν
θα φυλάγεσαι, πως θα βγαίνεις το βρά-
δυ χωρίς έπανωφόρι, ή θα ξεχνάς τη
νύχτα το παράθυρό σου άνοιχτό, ή
δεν θα τυλίγεις το λαιμό σου με το
φουλάρι που σου έστειλα. Κάνεις ά-
σχημα, παιδί μου. Πρωτ' απ' όλα πρέ-
πει νά κοιτάς την υγεία σου. Έχεις
ανάγκη απ' δλη τη δύναμη σου. Όταν
είσαι καλά, θα εργάζεσαι και καλά.

«Τό ξέρω, ή εργασία σου δεν είναι τό-
σο εύκολη, πιδ εύχάριστο θα σου ήταν
νά γυρίζεις στο δάσος ή νά τρέχεις με τά-
μαξι του κ. Ριόλ. Θυμήσου όμως τί σου
είπε ο πατέρας σου: «Η ζωή δεν είναι
μυθιστόρημα. Κι' αυτός το ξέρει καλά.
Γιατί ή εργασία του είναι χίλιες φορές
πιδ δύσκολη και πιδ κουραστική απ'
τη δική σου. Είμ' ένας άκατάπαυστος
άγώνας. Νάξερεις πως τον ζηλεύουν
και πως τον πολεμούν! Είναι μεγάλος
ποιητής κι' οι άλλοι, οι μικροί, τον
φοβούνται. Γι' αυτό κάνουν δτι μπο-
ρούν για νά τον έμποδίσουν νά φανή.
Ξέρεις τί τοῦ έκαμαν τελευταία στο
Γαλλικό Θέατρο; Δέχτηκαν νά παλ-
έξουν ένα έργο που είναι απαράλλαχτο
με το άριστούργημά του, την Κόρη
του Φάουστ! Φυσικά, δεν τοῦ κλεψαν
το έργο, άφου δεν γράφθηκε ακόμα,
αλλά την ιδέα του και τον τίτλο. Ποιόν
νά υποπτευθῆ κανείς; Περιστοιχίζεται
από φίλους πιστούς κι' άφοσιωμένους.
Υποπτευθήκαμε την κυρά-Παγώνα, που
της άρέσει νά κρυφακούη και νά πα-
ραμονεύη. Μά πάλι, πως θα μπορούσε
νά κρατήση στο νοῦ της και νά πῆ
στούς έχθρους μας το σχέδιο του έρ-
γου μιὰ άγράμματη χωριάτισσα:

«Όστόσο ο καϊμένος ο πατέρας σου
είναι φοδερά λυπημένος κι' άπογοη-
τευμένος. Υποφέρει πολύ κι' άλλομονο
αν δεν είχε κοντά του τον καλό μας κ.

Χίρς, που τον περι-
ποιείται σαν άδελφός.
Γιατί ο κ. Ριόλ έ-
ξακολουθεί νά είναι
κακιωμένος. Φαντά-
σου, οὔτε μιὰ φορά
δεν ήρθε στο σπίτι
μας, νά ρωτήση αν
ζούμε ή αν πεθαίνου-
με. Αλήθεια, μάθα-
με πως έχεις μεγάλη
άλληλογραφία με τον
γιατρό και τη μικρή
Σεσίλη, και πρέπει
νά σου πῶ δτι αυτό
δεν τοῦ άρέσει καθό-

«Εί Μπελιζάρ!»
(Σελ. 310, στ. β').

λου του πατέρα σου. Ο κ. Ριόλ μπο-
ρεί νά είναι λαμπρός άνθρωπος, αλλά
έχει πνεῦμα περιορισμένο, όπισθοδρο-
μικό, και θυμάσαι πως χάλασε τότε
τον κόσμο, μπροστά μας, για νά σ' έμ-
ποδίση νά καλλιεργήσης την κλίση
σου. Έπειτα, παιδί μου, δεν πρέπει
νάχη κανείς σχέσεις παρά με ανθρώ-
πους της σειράς του, της εργασίας του,
νά μένη όσο μπορεί στον κύκλο του.
Έτσι λείει ο πατέρας σου.

«Λέει ακόμα πως κι' ή φίλια σου
με τη Σεσίλη, αν εξοκολοῦθήση, μπο-
ρεί νά σέ βλάψη στη ζωή. Αυτές οι

«Ο Τζάκ, όρθος δίπλα
στον άρχιεργάτη...»

σαι ένα έπάγγελμα που το άκολου-
θες με τη θέλησή σου και στην
αρχή με τόσο ένθουσιασμό. Αυτά σου
τά γράφω για το καλό σου. Σκέψου
πῶθ κοντεύεις δεκαπέντε χρονών, πως
έχεις στα χέρια σου μιὰ καλή εργα-
σία, πως το μέλλον μπροστά σου είναι
άνοιχτό, και κοίταξε νά μη βγάλης
άληθινούς εκείνους που έλεγαν πως
δεν θα κάνης τίποτα ποῖς σου.

«Σέ γλυκοφιλώ, ή μητέρα σου
«Ιδα Νταρζαντόν.»

«Γ. Γ.— Η ώρα είναι δέκα. Οι κύ-
ριοι άνέστηκαν νά πλαγιάσουν κι' έ-
πωφελοῦμαι για νά προσθέσω στο
γράμμα μου ένα καληνύχτα, όπως θα
σου τῶλεγα αν σέ είχα κοντά μου.
Μην άποθαρρύνεσαι, παιδί μου, και

κάνε το χρέος σου. Τον πατέρα σου
τόν ξέρεις; δτι πει, θέλει νά γίνεται.
Αποφάσεις νά σέ κάνει εργάτη, πρέ-
πει νά γίνης. Φυλάγου όσο μπορείς
νά μην άρρωσταίνης. Σκεπάζου καλά
δταν βγαίνεις το βράδυ. Θα κάνη ύγρα-
σία σ' αυτό το νησί. Και γράφε μου
δταν θέλεις τίποτα. Έχεις ακόμα από
την τσοκολάτα που σου έστειλα; Φυ-
λάγω κάθε μήνα απ' τά λεπτά που
μου δίνει ο πατέρας σου για τά ιδιαί-
τερα έξοδά μου. Φαντάσου, μ' έκαμες
και οικονομία! Έργάζου. Και συλλο-
γίζου πως θάρθῃ ίσως ή μέρα που δεν
θαχω άλλο στήριγμα, άλλον προ-
στάτη από σένα.

«Ω, νάξερεις πόσο ύποφέρω!..
Η ζωή στο σπίτι μας δεν είναι
πιά φαεινή, άφότοιο συνέδη έκεί-
νο. Ο πατέρας σου θέλει νά βγά-
λουμε την κυρά Παγώνα, γιατί
βεβαιώθηκε πιά πως την πληρώ-
νουν οι έχθροί του για νά τοῦ
κλέβῃ τις ιδέες και τους τίτλους
των έργων του. Αλήθεια, ψέμ-
ματα, ξέρω κι' εγώ τί νά πῶ;..
Καληνύχτα, πολυαγαπημένε μου
Τζάκ. Σέ γλυκοφιλώ...
«Όλες αυτές οι κουκκίδες που
βλέπεις, είναι φιλάκια για σένα.»

Στο πολυσέλιδο αυτό γράμμα, ο
Τζάκ είδε δυο πρόσωπα: το αυστηρό
κι' άμειλικτο του Νταρζαντόν, το γλυ-
κό και θλιμμένο της μητέρας του. Κι'
οι δυο μαζί λές και το είχαν γράψει...

Ω, νά! θα εργάζοταν με τά δλα
του, θα κατανικούσε την άντιπάθειά
του, θα γινόταν ένας καλός εργάτης
γι' αγάπη της μητέρας του. Και πρῶ-
τα-πρωτα έκλεισε όλα εκείνα τά βι-
βλία του κ. Ριόλ, ποιητές, ιστορι-
κούς, φιλόσοφους, στην κάσσα, που
την κάρφωσε κιόλα για νά μην έλθει
ποτέ σέ πειρασμό. Δεν ήθελε πιά νά
διαβάξη, για νά μην παίρνει ο νοῦς
του άέρα. Θα φύλαγε όλες του τις δυ-
νάμεις, όλες του τις σκέψεις για το
σκοπό που τοῦ έδειχνε ή μητέρα του.

— Καλά έκαμες, παιδί μου, τοῦ εί-
πε ο Ρουντίκ. Τά βιβλία μās σκοτι-
ζουν, μās ζαλίζουν και δεν έχουμε
πιά μυαλό για δουλειά. Ο εργάτης
δεν χρειάζεται νά ξέρη τόσα πράγμα-
τα. Κι' άφου θέλεις νά εργασθῆς, νά
μάθης, ιδού τί θα σου προτείνω. Στο
άτελιέ μου κάνω τώρα νυχτέρια, έρ-
γάζομαι και τις Κυριακές. Αν θέλεις,
έρχου και σῶ. Θα σέ μαθαίνω την τέ-
χνη μου. Και θάμαι ίσως πιδ ύπομο-
νητικός από τον Λεμπεςκάμ.

Ο Τζάκ δέχθηκε με προθυμία. Από
την ήμέρα εκείνη, κάθε βράδυ, άφου έ-
τρωγαν, ο έφαρμωστής που είχε μιὰ έ-
κτακτη εργασία, έπαιρνε το παιδί και
γύριζαν στο σκοτεινό κι' έρημο εργο-
στάσιο.
(Ακολουθεί)

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Ευχαρίστο καλοκαίρι
περνούν οι εφοδιασμένοι
με τόμους «Διαπλάσεως»

ΑΓΡΙΑΝΑ

[Αριθ. Έγκρ. 161]

Με κόκκινα πρόσωπα και με την άναπνοή βαρειά από τη ζέση που χύνει δρόγους ο ήλιος, αναβαίνουμε με κόπο το άνηφορικό μονοπάτι. Κάθε τόσο στεκόμαστε σε κανένα βράχο, για να ξεκουρασθούμε και να καμαρώσουμε την όμορφιά του βουνού και της θάλασσας που απλώνεται σαν πολυχρόμιο κορδέλλα. «Εδώ κοντά πιά σκούρα, σχεδόν μαύρη, καθρεφτίζει τα βράχια της ακτής» και κει, πάρα-πέρα, αρχίζοντας απ' το καθαρό γαλάζιο, περνά απ' ό τους του τόνους, για να τελειώσει σ' ένα λευκό αστραφτερό, σ' ένα άσμη φως, που της ορίζουν οι κάθετες πιά άχτινες του ήλιου. Και προχωρούμε. Τώρα ο δρόμος γίνεται πιά όμαλός. Στο πράσινο φρούτι του λόφου, καταλευκό, μες στο γαλάζιο φως, προβάλλει το καμπαναριό. «Φθασαμε! Το μοναστήρι μās ανοίγει διάπλατη τη μεγάλη του πόρτα. Ένα μεγάλο στυλί, κανε-λί, τρέχει να μās υποδεχθί. Νομίζει κανείς πώς με το γανυρίσματά του θέλει να ειδοποιήσει τους καλογέροντας πιά μās φοβίστη. Συναντούμε τον πρώτο καλόγερο που καθισμένος κάτω από μιά γέφυρα έλκιά, θυμάται ποιός ξέρει ποιές παλιές ιστορίες του καιρού του...

Μιά άπεραντη γαλήνη, μιά ήσυχια, ένα θέλητρο μοναχιά γεμίζει την ψυχή. Ένας μεγάλος θαυμασμός γι' αυτόν που έκαμε τόσο όμορφη τη φύση, σου γεννά την επιθυμία να μπης γρήγορα μες στην ατάλευκη εκκλησία, που επιβλητικά δεσπόζει στη μέση της αώλης, και να Τόν ευχαριστήσεις.

Έπειτα από λίγο, στη βεράντα του ξενώνας πίνωμε άργα-άργα τον μωροδάτο καφέ, ενώ ό ήγούμενος, κολόκαρδος, φιλόξενος και περιποιητικός, μās διηγόταν όλο-πρόθυμα πώς τόν παλιό καιρό κάποιον βοσκοί βρήκαν ένα τοίμορφο είκονισματάκι στη ρίζα μιάς αγριλιάς. Κι' έτσι βαφτίστηκε άργότερα το μοναστήρι: 'Αγριλίνα. Τά λόγια του θεριά από τη φλόγα της πίστης, μέσ' άπό το γεμάτο όμορφιές άνοιξιαν-τικό έκνέιο σουρουπόμια έχυναν τέτοια χαρά στην ψυχή, απ' εκείνες που θέλει κανείς να μην τελειώσουν ποτέ...

Τό βραδάκι παίρνουμε και πάλιν το δρόμο του γυρισμού. Ο ή-γούμενος κι' οι καλογέροι μās συντροφεύουν ως στο «Σταυρό», που μοιάζει σά μιά φυσική εξέδρα του μοναστηριού, επάνω ά-

πό την καταπράσινη πλαγιά του βουνού. Κι' ή τελευταία επιθυμία του ήγουμένου: να 'ιδί αυ-τοκίνητο στην πόρτα της μονής!.. Στη δροσιά της νύχτας και με τό γλυκό φως του φεγγαριού προχω-ρούμε άνετα. Ο λόγγος ευωδι-άζει, όλος άνθισμένος άπό τά βούκισα και τάλλα άγρια λευλού-δια του...

Τί τά θέλετε! τό μονοπάτι του βουνού που άδόρυβα σε φέρνει στο προσκύνημα, είναι πιά ται-ριαστό άπό τ' αυτοκίνητο!

Χρόνι

ΤΙ ΕΙΝΑΙ ΖΩΗ

[Αριθ. Έγκρ. 164]

Ένα όμορφο καλοκαιριάτικο άπόγευμα, όταν τά πουλιά κυ-ραυόθηκαν ψάλλοντας στο μωσκο-μυρισμένο περβόλι κι' έγινε μιά μικρή σιγή, άκούσθηκε έξαφνα ή ερώτηση:

— «Τί είναι ζωή;»

Σάν άκουσαν αυτό τά πουλιά ξεπασθόθηκαν κι' άρχισαν, οίχον-τας άνήσυχες ματιές, να τιτιβί-ζουν όλα μαζί σαν άνθρωποι που όλοι μαζί μιλούν και κάνουν θό-ρυβο για τό τίποτε. Σάφνου τό γλυκόλαλο άηδόνι άκούσθηκε να ψάλλη στα σόκνια:

— Ζωή είν' ένα τραγούδι.

— Κάνεις λάθος, είπε τότε έ-νας τυφλοπόντικας που καθώς έ-βγαζε τό κεφάλι του απ' τό χώ-μα, άκουσε την άπάντησή του. Ζωή είναι άγώνια στο σκοτάδι.

— Θαρρώ πώς είν' εξέλιξη, ξεφώνισε ένα μπουμπουλί άγριο-τριανταφυλλιάς, ενώ τά φύλλα του ξετυλίγονταν τόνα πίσ' απ' τάλλα πρός μεγάλη χαρά μιάς πεταλούδας που ήρθε να τά φι-λήσει ξεφωνίζοντας:

— Ζωή είν' άπόλαυση και τί-ποτ' άλλο.

— Καλύτερα να όνομασθί «μικ-ρή καλοκαιριάτικη μέρα», είπε μιά μύγα πετώντας άπό κει.

— Δεν μπορώ να ιδώ στη ζωή παρά «βαρεία άγχαρεία», είπε ένα μυρμηγκι σύνοντας μ' άγωνία στη φωλιά του ένα κομμάτι άχυ-ρο μεγαλύτερο απ' τό σώμα του.

Η κουρούνα μονάχα γέλασε σαρκαστικά, κούβοντας έτσι τη φτώχια του πνεύματός της: μ'αυ-τό έκανε τάλλα πουλιά να θυ-μώσουν τόσο, που τά γέλια θά της έβγαίναν ξυνά άν δεν άρχιζε, κείνη τη στιγμή, να πέφτη μιά ψιλή βροχή μουρμουρίζοντας με-λαγχολικά:

— Ζωή είν' ένα διαρκές κλάμμα.

— Όλοι σας κάνετε λάθος, έ-φώναξε ένας άετός ενώ έσχιζε τά σύννεφα με τις όμορφες φτερού-γες του. Ζωή είναι δύναμις κι' έλευθερία!

Σ' αυτό τό διάστημα πέρασε τό δειλινό χωρίς να τό καταλά-βουν κι' άνα φρόνιμο στυλί πρό-τεινε να πάη ό καθένας στο κρεβ-βάτι του για νάνασπασθί. Κι' έ-νώ όλα ήσυχάζαν, ή δροσερή αυ-

ρα της νύχτας ψιθύριζε:

— Ζωή είναι όνειρο.

Κι' όταν τάστρα έσβυσαν σιγά σιγά, ό φιλόσοφος, που ως τότε μελετούσε, άφού έσβυσε τό λυ-χνάρι του, έπεσε στο κρεβάτι του στεναχίζοντας:

— Ζωή δεν είναι παρά σχολείο.

Κι' εκείνοι που γυρίζαν απ' τις νυκτερινές διασκεδάσεις σκεπτόν-ταν: Ζωή είν' ένας μεγάλος πό-θος που ποτέ δεν πραγματοποιεί-ται.

— Όχι, όχι, σφύριξε ή πρωινή αύρα. Ζωή είναι αιώνιο μυστήριο.

Σάφνου ένα κόκκινο φως ξε-πλώθηκε σ' όλον τόν όρίζοντα, χρωματίζοντας με τη λήμψη του τις κορφές των βουνών και των δένδρων του δάσους ενώ άνέβαι-νε στο στερέωμα. Κι' ενώ ή ρο-δοδάκτυλη Ήως φιλούσε τη φύση που ύπναινε πιά, μιά γλυκειά άρμονία άκούσθηκε σ' όλο τόν κόσμο:

— Ζωή είναι πρώτη αϊτία.

(Ελευθερη μετάφραση)

Τσαχπίνα

ΕΣ ΠΕΡΑ

Η'

Πληγώθη ό γήλιος κι' έβαψε με τό αίμα του την δύση, κι' έπεσε—λες και πέθανε— πίσω απ' τό βουνό. Έπλά έαπλώνονταν βαριά, έωδιές βγήκαν στη φύση λαμπρά άστέρια φύτρωναν στόν μπλάβον ούρανό.

Γαληνεμένη, όλόμορφη, ή θάλασσα άρσούεται, με μύρια άνατριχιάσματα, στού μπάτι τη δροσιά, —τού δειλινού ή αιμάτινη πορφύρα όλο ξεφτιέται— κι' αναβυσβύνουν γοργά οι φάροι στα νησιά.

Τό σώμα μας όλόκοπο γένειν' κι' αυτή ή έσπέρα σέρνει τη δόλια μας ψυχή σε μιάν όνειρική μέρα.

Μήτσος Τσιρογιάννης

(Μεγάλη Τάξις. I' Βραβείο).

Θ'

Είναι γλυκειά και πυρωμένη έ-σπερα [σπερα

γύρω, τριγύρω απλώνει μυστικά άρώματα χιλιάδες στόν αϊθέρα, τραγούδια όνειρεμένα, ξωτικά... Τό νυχτοπούλι άνέβηκε στόν κλώ-

[νο

τόν πιό ψηλό, κι' εκεί λυπητερό άρχινησε τραγούδι που τόν πόνο του δείχνει. Κελαρίζει τό νερό και του πουλιού τό ξωτικό τρα-

[γούδι

τό συντροφεύει. Εκεί ψηλό-ψηλό της σκοτεινιάς τ' όλόγλυκο άγγε-

[λούδι

άνοιγει τό φτερά του τ' άπαλά... 'Αόρατο, την πλάση όλη σκεπάζει και βάλαμο σκορπάει

[πονεϊ,

'Ω! ή γλυκειά Έσπερα, πώς στα-λάζει [λάζει

παρηγορία σ' εκείνον που θρηνεί. Δόμνα Η. Δόρου

(Μεγάλη Τάξις.—Α' Έπαινος Ποιητικού Διαγωνισμού.)

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Η κυρία στο μικρό ύπναινε: — Προχτές σουπάσαν ένα δόν-τι— σήμερα πάλι μάλωσε κι' έχα-σες άλλα δυό...

— Όχι, κυρία, τάχω στην τσε-πη μου!

Πονεμένη Ψυχή

**

— Τόν βλέπεις αυτόν, Γεώργι; Δεν σου φαίνεται άνθρωπος συ-νηθισμένος; Κι' όμως μπορεί με-τόνα χέρι να σταματήσει όλάκερο τραινό!

— Άδύνατο! δεν τό πιστεύω!

— Μά ξέρεις γιατί;... Είναι μηχανοδηγός στο σιδηρόδρομο.

Μιχαήλ Ο. Δέφνερ

**

Τοτός: — Έχω ένα φίλο που σου μοιάζει τόσο πολύ, ώστε ό-ταν τόν βλέπω έφανικά, τόν παίρ-νω για σένα...

Τάκης: — Ά! δεν πιστεύω να-κανες λάθος και νάδωσες σ' αυ-τόν τό πεντόδραχμο που μου χρωστάς;

Πολύμητης

229ος ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΛΥΣΕΩΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ

Ο νέος 229ος Διαγωνισμός Λύ-σεων άρχίζει από σήμερα και θα περιλάβη τάς λύσεις των Πνευ-ματικών 'Ασκήσεων που θα δη-μοσιευθούν εις τά φυλλάδια της Δ' Τριμηνίας, ήτοι Σεπτεμβρίου, Οκτωβρίου και Νοεμβρίου.

Οί όροι του Διαγωνισμού των Λύσεων έκτίθενται εις τό Ε' Κε-φάλαιον του 'Οδηγού του Συν-δρομητού που έδημοσιεύθη εις τά φυλλά 2ον, 3ον και 4ον. Εκεί-τους βλέπει κανείς εν έκτάσει. Υπενθυμίζω μόνον, ότι αι Λύσεις δεν γράφονται σε χαρτί όποιοδή-ποτε, αλλά σε ιδιαίτερο που όνο-μάζεται Χάρτης των Λύσεων ή Λυσόχαρτο, και πωλείται στο Γραφείο μου σε φακέλλο. Καθε-φάκελος έχει 13 φύλλα, δηλαδή όσα άρκοουν διά τάς λύσεις μιάς Τριμηνίας, και τιμιάται δρ. 2,50 (και ταχυδρομικά του Έσωτερι-κού λεπτά 10 και του Έξωτερι-κού λεπτά 60). Όποτε τό πρώτο που έχει να κάνει όποιος θέλει να λάβη μέρος σ' αυτό τόν Διαγωνι-σμό, είναι να προμηθευθί ένα τουλάχιστο φακέλλο.

Σε κάθε φύλλο Λυσόχαρτου πρέπει να γράφη τάς λύσεις των 'Ασκήσεων ενός μόνον φυλλαδίου (όσες βρή), και να μού τά στέλ-λη εντός της προθεσμίας που τάς 'Ασκήσεις. Π. χ. αι λύσεις των 'Ασκήσεων του σημερινού φύλλου είναι δεκταί μέχρι της Νοεμβρίου.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Τό πρώτιστον καθήκον του καλού συνδρομητού είναι ή εγκαιρος ανανέω-σις της συνδρομής του.

ΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ ΜΑΣ

Ένθυμίζω τάς προθεσμίας των προκηρυχθέντων έκτάκτων Διαγωνισμών από 1926.

Α') 228ος Διαγωνισμός ΔΕΥ-ΚΩΝ ΔΕΞΕΩΝ. Μέχρι τέλους Αυγούστου (έληξε).

Β') Μικρός Διαγωνισμός ΤΥ-ΠΟΓΡΑΦΙΚΩΝ ΛΑΘΩΝ. Μέ-χρι της 15 Σεπτεμβρίου.

Γ') Μ. Διαγωνισμός ΣΤΙΞΕ-ΩΣ. Μέχρι τέλους Σεπτεμβρί-ου.

Δ') Μ. Διαγωνισμός ΜΕΤΑ-ΦΡΑΣΕΩΣ ΚΑΙ ΔΙΗΓΗΜΑ-ΤΟΣ. Μέχρι τέλους Σεπτεμβρί-ου (Παρατείνεται).

Ε') Μ. Διαγωνισμός ΠΟΙΗ-ΜΑΤΟΣ. Μέχρι της 15 'Οκτω-βρίου (Παρατείνεται).

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Αθήναι, 38 δδς Εθριπίδου την 30 Αυγούστου 1926.

ΜΕ τό σημερινό φυλλάδιο μπαί-νουμε στην Δ' Τριμηνία του 1926: Σεπτέμβρης, Οκτώβρης, Νοέμβρης. Ο Δεκέμβρης, καθώς έξερτε, μέ-νει έξω,— δηλαδή άνήκει στην Δ' τριμηνία του επομένου «Διαπλα-σικού Έτους» που άρχίζει πάλιν από 1ης Δεκεμβρίου.—Και πρώ-τα-πρώτα ίσως θα θέλατε να σάς πω τί θα γίνη με τη Σελίδα Συ-νεργασίας. Δοιπόν, παιδιά μου, αν θα δεχθώ άκόμη κομμάτια, καί αυτά που έχω άρκοιν και περισσεύουν για τά 12 φυλλάδια τό μάς μένουν. Ός ε τά νέα που μού στείλετε, όταν θα σάς πω, να είναι για την Δ' Τριμηνία του '27.—Τώρα για τά μυθιστορήμα-τα. «Ο Λευκός Χορός» και τό «Σι-ρένιο Χέρι» θα τελειώσουν σ' αυ-τόν τόμο! Ένα μέρος έμωσ του 'Τζάκ» θα περάση στο έπόμενο, απ' είναι άδύνατο να χωρέση. Άνασπείται ότι, μαζί με τόν 'Τζάκ» θα δημοσιευνται τότε άλλα δυό θα θυμάσταν μυθιστορήμα-τα, και τας και τρίτο, γιατί έλπίζω—έλ-πίζω,—άπό 1ης Δεκεμβρίου να κά-νω τό φύλλο μου δωδεκατέλιδο.

Κι' έγώ, Μικρό Κυνηγό, είμαι πολύ ευχαριστημένη από σένα. Άν η έξω σε είσαι έν-εκα χρό-ν, θα ένόμιζα πώς μού γράφει και μεγαλύτερο. Πήρες και άρι-στα, τώρα πώς στο Σχολαρχείο, κι τό καλοκαίρι που δεν έχεις μα-τατζι, δέη σου ή προσοχή είναι

παισμένη σέ μένα. Μπράβο, παι-δί μου! Έτσι πάντα. Φαντάζομαι, Άκανθούλλης, τί όρρα που θα περνάς στην Αίγι-να. Είδα ότι ή μόνη σου λύπη εί-ναι, ότι ό μπαμπάς, που έρχεται με Σάββατο, σου φέρει τό φύλ-λο του προηγούμενου Σάββατου.

Τό προηγούμενου Σάββατου. Άλλά τί περτάζει; Για σένα δεν εί-ναι πάντα νέο; Και πάντα επτά-ρες δεν περνούν από Σάββατο Σάββατο; Κι' οι προθεσμίες η Διαγωνισμών δεν είναι άρκετά πολλές ώστε να τις προφθάνεις; Χαίρω, Άνθεμιάς, που είσαι τό ευχαριστημένη στην Κηφισιά η την καλύτερη συντροφιά τη-λας σε μένα. Έπίσης, που

κρατείς την ύπόσχεσή σου και τό-ρα μού γράφεις συχνά. Άν δεν σου άπάντησα σε κανένα γράμμα, θα πη πώς δεν έλαβα. Έλπίζω κι' έγώ να προχωρήσ στους Διαγω-νισμούς «έκ των κάτω προς τά άνω» και σε συχαίρω για τό 9.

Ω, είμαι πολύ ευχαριστημένη κι' από σένα, και την Κόρη του Βυ-ζαντίου, και την Τζοκόντα κι' απ' όλες!...

Ο άγαπητός μου συνεργάτης κ. Νίκος Τσιουνητζάνης είχε την καλοσύνη να μού γράψη για να πληροφορηθώ τη φίλη που με ρώ-τησε, ότι ό δεύτερος «Φάουστ» του Γκαίτε έχει μεταφρασθεί κι' αυ-τός ελληνικά από τόν κ. Θρασύ-δουλο Σταύρου-Μελικέρτη. Η με-τάφραση αυτή που ό κ. Τσιουνη-τζάνης την όνομάζει άριστουργη-ματική, επαινέθηκε πολύ κι' από τόν Παλαμά και βγήκε, νομίζω, από τό έκδοτή κ. Χ. Γανιέρη.

Ο Μικρός Άθηναίος μού γρά-φει, ότι μεγάλη έντύπωση έκαμε ή Έπιστολή του κ. Φαίδωνος «Στό Κίοκι». Άκουσε ένα παιδί να λέη σ' έν' άλλο που κρατούσε στ' χέρια του δυό-τρία φυλλάδια περι-οδικών: «Αγόραςες χαρτί με την όκιά;» Η φράση αυτή, λέει, θα μείνι. Κάθς περιοδικό, απ' αυτά που γεμίζουν με δ,τι τύχει, τά Δια-πλασόπουλα θα τό λένε «χαρτί με την δικά».

Η Έλλη Ν. Μαργαρίτου, κα-θώς βλέπετε στο σημερινό Δελτίο του Έράνου, μού έστειλε για τό Μνημείο του Πολέμη 150 δραχ-μές, από Δαχέιο που διενήργησε στο Άμερικανικό Σχολείο τό Π. Φαλήρου μεταξύ των μελών του «Έλληνικού Συλλόγου» του. Μού γράφει ότι σ' αυτό την εβδμήνη πολύ κι' ή ευγενική πρόσδρος Ά-λεξάνδρα Σαράντη κι' ότι ή συ-χηρή του Δαχέιου έκέρδισε έναν τόμο του «Παιδικού Θεάτρου». Εύ-χαριστώ και ή φίλη μου, και την πρόσδρη του Συλλόγου, κι' όλα τά καλά κορίτσια που επρόσφεραν προθυμία για τόν ιερό σκοπό.

Έπίσης ή Μάγισσα μού έφερε αυτοπροσώπως, περαστική από της 'Αθήνας, 100 δραχμές από την πε-ριοδικά του διαλυθέντος Συλλόγου των Γιαννιτών «Κυρά Φροσύνη».

Τά παιδιά δηλαδή είχαν συνεισ-φέρει για να βγει ένα περιοδικό του Συλλόγου με πολυγράφο. Έ-μας έβγαζαν 142 δραχμές, έξω 42 τά έξοδα, — μιά Μ. Άγγελια, τα-χυδρομικά, — έμειναν 100. Κι' αυ-τές, μετά τη διάλυση του Συλλό-γου και τη ματαίωση του περιοδι-κού, τό Συμβούλιο αποφάσισε να τις δώση για τό Μνημείο του Πο-λέμη. Η Μάγισσα μού άφης και κατάλογο όλων των παιδιών που έχουν συνεισφέρει με τό ποσό της εισφοράς καθενός. Δεν έδημιού-σα όμως τά όνόματα γιατί είναι πολλά. Θερμές ευχαριστίες.

Σε συχαίρω, Σείριε, για τό 10. Τό άριστο. Έ-σι άκέραιο, είναι σπάνιο. Μά και σ' είσαι σπάνιο παιδί και λυπομαι αληθινά που έχεις τό έλάττωμα του «αύριο», δηλαδή νάναβάλλης, και με στε-ρεεις έτσι τά πραγματικά όρατα σου γράμματα. Για τάποτελέσματα

των Διαγωνισμών έχεις δικίο: αυ-τά βγήκαν πολύ άργά, αλλά στο έξης θα βγαίνουν γρηγορότερα. Ο κ. Ξενοπούλος σ' ευχαριστεί για όσα γράφεις, καθώς και για τήν πληροφορία ότι παίχθηκε σ' ήν πό-λη σας «Ο Ψυχοπατέρας» του. Ναί, είναι τό πρώτο του έργο, μ' αυτό γιορτάσθηκε πέρας έδω ή θεατρική του Τριακονταετηρίδα κι' ό κ. Δούης πάλι έπαιξε τό ρόλο του Δεωνίδα Βένιερη.

Κι' επειδή ήρθε λόγος, συσταί-νω στα πιά μεγάλα Διαπλασόπου-λα των Άθηνών, όσα πηγαίνουν στο θέατρο, να πάνε να ιδούν τό νέο έργο του κ. Ξενοπούλου «Α-ναδυμένη» που θα παίζεται αυτή την εβδμήνα στο θέατρο Κυδέ-λης από τόν θίασο τών Νέων. Εί-ναι διασκευή του όμωνύμου μυθι-στορήματος και τό ρόλο της Κλαί-ας θα τόν παίξη ή δ. Έλένη Παπαδάκη, νέα πρωταγωνίστρια που κατακτά όλοένα τις συμπά-θειες τού κοινού. Την Κυριακή θα γίνη κι' άπογευματινή.

Χαίρω πολύ γι' ή γνωριμία, Σανθί Γαλιανόμια. Ω, μά δέ, είσαι καθόλου μικρή άφού μπορείς να γράφεις έτσι καλά. Η μητέ-ρα σου κι' ή θεία σου, — οι παλιές μου φίλες Ροδοπαία Έλληνο-πούλα και Έχώ της Καρδιάς, — που τί χαίρεται άγκαλιώς, — έ-καμαν πολύ καλά που σ' επρότρε-ψαν να γράφεις. Έλπίζω να τό α-ναγνωρίσης τώρα και σ' νάφή-σες κατά μέρος τούς διαταγμούς και να μού γράφης συχνά.

Νά κι' ή Βαλέντια που με διαδάρει από έξη χρονών, αλλά τώρα μόλις αποφάσισε να πάρη ψευδώνυμο. Έ, μά ήταν καιρός. Χαίρω για την άπόφασή της και την ευχαριστώ για τά καλά λόγια.

Εύχομαι, Φωτεινή, κάθε προκο-πή στο Συλλογό σας. Κα ήρghσε λοιπόν τά πνεύματα και τούς τό-νους στα γραπτά σου; Καλή ή έ-δέα—ποτέ δεν χραιζόταν τά... περιττά,—άλλά τί να σου πω! Πρέ-πει πρώτα να εισαχθί, να γίνη άσπικη απ' όλους. Πάει να γρά-φης μόνο έσύ έτσι, ενώ οι άλλοι έξακολουθούν να βάζουν τα πύ-ματα και τούς τόνους; Τι θα λένε αυτοί;

Μουσική, ό κ. Στέφανος Δά-φνης κι' ή κ. Αιμιλία Δάφνη, πολ-ύ γνωστά στη Λογοτεχνία μας, είναι σύζυγοι. Τά «μάγια» που λένε οι χωρικοί, να μην τά πιστεύ-εις καθόλου. Όσο για τά λαϊκά τραγούδια που μαζεύεις, με και-νούργιο ζήλο άφότη διάβασες τη σχετική Έπιστολή του κ. Φαίδω-νος, κάνεις βέβαια πολύ καλά και να έξακολουθήσης! Άλλά για την διασκευή δεν μπορώ να σου πω τί-ποτα. Πρέπει να μού γράψης ένα τραγούδι όπως τήκουσε, όπως τό λένε, κι' ύστερα τά ίδια όπως τό γράφεις. Και τότε θα κρίνω άν τό διασκεύασης καλό.

Τώρα λοιπόν που έκαμε την καλή αρχή, Άργυροπτερε Κό-ρη, περιμένω να έξακολουθήσης. Ω, τό πιστέω πώς όσα γράφεις, είναι τάληθινά σου αίσθήματα κι' όχι κολακείες. Σ' ευχαριστώ πολύ και για τις έγέρξεις που έκανες

στο σχολείο σου, άλλ' άν δεν πέ-τυχες πέρας, μπορεί να επιτύχης το χρόνο. Ποτέ μην άπελπίζε-σαι! όπως βρίσκεται ένας πατέρας που άπαντά μ' εκείνη την άνοη-σία, έτσι βρίσκεται ένας άλλος που έγγράφει τό παιδί του προθυμά-τα. Και μέσα στα παιδιά των 13-14 χρονών που νομίζουν πιά πώς είναι μεγάλα, θα βρεθούν και με-ρικά που να θέλουν άκόμα να εί-ναι παιδιά.

Είται πολύ δικαιολογημένη, Άλκιστας, που δέ μού έγγραφες τόσον καιρό. Και πρώτα-πρώτα θερμά συγχαρητήρια για τούς ευ-τυχισμένους γάμους της αδελφής σου! έπίσης για την άπόλυσή σου από τό Γυμνάσιο με λίαν καλώς. Για τάλλα, έχεις πολύ δικίο, άλ-λά τί μπορώ να κάμω έγώ; Δεν άνακατεύομαι σ' αυτούς τους ίδιω-τικούς Διαγωνισμούς. Άν θέλεις μπορείς να παραπονεθής με μιά Μ. Άγγελια. Ναί, πολύ καλά μετρη-μένοι αυτοί οι στίχοι σου. Μόνο χωρωδίες άφίνεις άκόμα. Π. χ. «στό πέλαγο τό άργυρό». Ο-Α εί-ναι χαμακόβι. Θά την άπόφευγες άν έδαξες έπίθετο που να μην άρ-χίζη από φωνής: «στό πέλαγο τό γαλάζιο».

Ω, μά μπορούσες, Άρσακειάς, να πής και τό ψευδώνυμό σου, να γνωρίσουμε! δεν θα χανόταν ό κό-σμος άν με άπασχολούσε ένα λε-πτό! Άφού σκοπεύεις να μάθης έ-πιστήμη, καλύ-ερα μού φαίνεται νακόλουθήσης τό Γυμνάσιο. Τό δι-δασκαλείο είναι για κείνες που θα γίνουν δασκάλες.

Ψυχή, σ' ευχαριστώ πολύ για όλες αυτές τις πληροφορίες. Ναί, είναι αληθινή τιμή για την Έλ-λάδα να γίνεται λόγος σε τέτοιο περιοδικό, από τά καλύτερα της Γαλλίας, για Νεοέλληνες λογοτέ-χνες και να δημοσιευνται έργα τους μεταφρασμένα στο Γαλλικό. Περιστό να σου πω πόσο μ' ευχα-ρίστησε και τό έπαιλογο γράμμα. Μόνο που κανείς συχνά «δολικές εκλείψεις»... Κρίμα!

Ωραίος Έπιστολός μού έστει-λαν αυτήν την εβδμήνα κι' οι έ-ξής: Σανθί Έλληνοπούλα, Ά-μαζάν, Έλνιά, Άναδρομάρης της Άττικής, Ηρά, Άσπερη Παπαλιά, Τοίς, Οαίς, Άσκο-βόλος του Μύρωνος, Δοξασμέ-νη Φουστανέλλα, Αφροστέλης Όλυμπίουνης, Ζενίθ, Πικρή Σκλαβιά, Αιρόκλημα, Πλυκύ Παρελθόν, Ηλιόβγαλη και Ά-θάμας. Έξέτέλεσα τις παραγ-γελλες των και τούς ευχαριστώ για τά καλά των λόγια. Στο έρ-χόμενο, άν έχω τόπο, θα τούς ά-παντήσω.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΑ

Οδών ψευδώνυμον έγκρίνεται ή άνα-νεύεται, άν δεν συνοδεύεται από τό δι-καιώματος δρ. 10. — Τά έγκρινόμενα ή άνανεούμενα ίσχύουν μέχρι της 30 Νοεμ-βρίου 1926. Όσα συνοδεύονται από Α, άνηκουν εις άγόρια και όσα από Κ, εις κο-ρίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: Πριγκί-πισσα της Σελήνης, κ. (ΣΕ), Σουλιωτόπουλο, ά. (ΝΠ), Γανέ-σας, ά. (ΓΑ). Άνθισμένη Άμυ-γδαλιά, κ. (ΑΒ).

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΑ

Οδών ψευδώνυμον έγκρίνεται ή άνα-νεύεται, άν δεν συνοδεύεται από τό δι-καιώματος δρ. 10. — Τά έγκρινόμενα ή άνανεούμενα ίσχύουν μέχρι της 30 Νοεμ-βρίου 1926. Όσα συνοδεύονται από Α, άνηκουν εις άγόρια και όσα από Κ, εις κο-ρίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: Πριγκί-πισσα της Σελήνης, κ. (ΣΕ), Σουλιωτόπουλο, ά. (ΝΠ), Γανέ-σας, ά. (ΓΑ). Άνθισμένη Άμυ-γδαλιά, κ. (ΑΒ).

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔ

ΓΙΑ ΤΟ ΜΝΗΜΕΙΟ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΗ

ΕΤΟΙΜΟ ΝΑ ΣΤΗΘΗ ΕΥΘΥΣ ΑΜΑ ΣΥΜΠΛΗΡΩΘΗ
ΤΟ ΑΠΑΙΤΟΥΜΕΝΟ ΠΟΣΩΝ ΤΩΝ 22-23 ΚΑΙ

79ον Δελτίον Εισφορών

Ιω. Δημοκωστούλας	Δρ. 5.—
Α. Π. Ν.	> 7.50
«Κρινόλευκη Νεράϊδα»	> 2.50
«Αννα Δάσκαρι»	> 25.—
Φωτεινή Χρυσόχρη	> 6.—
«Γαλάξιος Ουρανός»	> 3.—
«Γαλέσας»	> 30.—
«Ηλιοδωγλή»	> 10.—
«Ελλη Ν. Μαργαρίτου. ἀ- πό Λαγελό στο "Αμερι- κανικό Σχολείο του Πα- λαιού Φαλήρου»	> 150.—
«Ηρωϊκή Φέσσα»	> 10.—
«Ο ἐν Ἰωαννίνοις Σύλλο- γος «Κυρά Φροσύνη», τὸ ἐνεκα τῆς μὴ ἐκδό- σεως τοῦ περιοδικοῦ του περισεῦσαν ποσὸν ἐκ συνδρομῶν τῶν μελῶν του»	> 100.—
Θ. Θ. Μ.	> 1.30
«Μηλολόγη»	> 25.—
«Κυπριακή Φωνή»	> 7.50
Προηγούμενη εισφορά κατὰ τὸ 78ον Δελτίον (ἴδε φύλ. 39ον) Δρ. 19.224.30	
Ἐν ὧν μέχρι 31/8/26 >	19.607.10
(Χρειάζονται ἀκόμη δραχμαὶ 3.400 περίπου).	

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Ἀρακαϊάδα (τὸ εἶ-
πα σὲν κ. Φαίδωνα καὶ σ' εὐχα-
ριστεῖ πολὺ τὸ φυλλάδιο ἐκεῖνο
χωρὶς ἄλλο θὰ χάθηκε στὸ ταχυ-
δρομεῖο, γιατί ἐγὼ τὰ στέλνω τα-
κτικώτατα) Ἑλένη Γαλανοῦ
(ἔστειλα δὲ αὐτὰ τὰ βιβλία τοῦ κ.
Ξ. πὺρ παρήγγειλες ἡ «Τερέζα»,
ποὺ εἶναι ὅμως μόνο γιὰ μεγάλους,
τιμᾶται Δρ. 20' εὐχαριστῶ πολὺ
γιὰ ὅλα καὶ χαίρετ' ὅλη τὴ Δέσποινα·
οἱ λευκὲς λέξεις εἶναι 12 σωστὲς·
ψάξε ἀκόμη) Βραχυσπένον Βά-
ραχον (θὰ εἶδες τὴν ἔγκριση τοῦ
ψευδωνύμου σου· χαίρω πολὺ γρά-
φε μου, ἀλλὰ πὺρ καθαρά λιγάνι
καὶ μὲ πὺρ μαῦρο μελάνι, γιὰ νὰ
σὲ διαβάξω πὺρ εὐκολά) Ἡρωϊ-
κὴν Φέσσαν (μὲ πολλή χαρὰ ἔ-
λαβα τὸ γράμμα σου· εὐχαριστῶ
καὶ γιὰ τὴ 10 Δρ. πὺρ ἀντὶ νάγο-
ράσῃς τοσοῦτάς. τίς ἔστειλες
γιὰ τὸ Μνημεῖο τοῦ Πολέμου) Στα-
ράτην (σὲ συγχαίρω γιὰ τὸ 9' ναι,
ἔχεις δίκιο, ἡ ἀπάντησις ἐκεῖνη
περὶ Τραυταφυλλένιας κτλ. ἡ
ταν γι' ἄλλη, ἀλλὰ ὁ τυπογράφος
παρέτρεξε μερικὲς ἀράδες καὶ τὴν
κόλλησε στὸ δικό σου ψευδώνυμο·
φίλησέ μου τίς ἀδελφούλες) Παι-
δί τῆς Ὀλυμπίας· μοῦ φαίνεται
ὅτι πάντα σοῦ ἀπαντῶ γιὰ κομ-
μάτια μιλῶ κάθε φορὰ πὺρ εὐκαι-
ρῶ νὰ διαβάξω) Νίκον Π. Βα-
ρέλλαν (ἔλαβα, εὐχαριστῶ ὅχι,
σ' αὐτὸ τὸν Διχωνισμό ἡ ἡλικία
δὲν χρειάζεται, ἀλλὰ τί χάνεις νὰ
τὴ σημειώσης πάντα;) Πεταχτὸ
Ναυτάκει (πολὺν καιρὸ εἶχες νὰ μοῦ
γράψης· χαίρω πὺρ περνᾷς τόσο
καλὰ στὴ Μύκονο κ' ἐλπίζω νὰ
μοῦ γράψης κάπως συχνότερ')
Χρυσόπτερον Ἑλλίδα (χαίρω
πολὺ κ' εὐχαριστῶ γιὰ ὅλα· πέ-
ρασε ὁ πονοκέφαλος;) Ε. Μπαλ-
μπε (τὸ γράμμα σου ὠραϊότατο· νὰ
μοῦ γράφεις χωρὶς κανέναν δισταγ-

μό, κανένα φόβο· μόνο πὺρ γιὰ νὰ
σοῦ ἀπαντῶ τακτικά, πρέπει νὰ
ἔχεις καὶ ψευδώνυμο) Μεσημβρι-
νὸν Ἀστὲρα· χαίρω πολὺ γιὰ δὲ
αὐτὰ πὺρ μοῦ γράφεις· καλὸ καὶ
τὸ Π. Πνεῦμα, δὲν ξέρω ὅμως ἂν
καὶ πότε θὰ κληρωθῇ) Κένταυρον
(μὲ πολὺ ἐνδιαφέρον διάβασα τὴν
ὠραία περιγραφή τοῦ ταξιδιοῦ σου)
Ἀράπαν (μὲ μεγάλη μου χαρὰ ἡ
θὰ εἶδες βέβαια τὴν ἔγκρισή τοῦ
ψευδωνύμου σὲ προηγούμε σ' γρά-
φε μου) Σκλάβαν Βασιλίσσαν
(ὁ κ. Ξ. σ' εὐχαριστεῖ καθώς καὶ
τὸ μπικλά σου· χαίρετισμούς)
Νάρκισσον (τὰ ἔλαβ' ὅλα· ὅχι,
αὐτὸ δὲν ἐπιτρέπεται· ἔλαβε τὸ
γράμμα σου κ' ὁ κ. Ξ. πὺρ θὰ σὲ
ἐκαιοποιήσῃ μὲ τὴν λάβη καιρὸ)
Ἑλληνικὸν Ἰδεώδες (δεκέτ' ἔγινε
τάλλα στὸ ἐρχόμενο) Σπ. Κ.
Γραμμένον (ἔλαβα, εὐχαριστῶ,
ἔστειλα) Βάρκαν τοῦ Κανάρι
(δὲν μπορῶ νὰ σοῦ πῶ ἐγὼ ἂν θε-
λῃς, ζήτησε μὲ μὲ Μ. Ἀγγελία)
Διγενὴ Ἀκρίταν (χαίρω πολὺ
γιὰ τὸ κομμάτι σου δὲν θυμοῦμαι,
περίμενε) Ἑλληνικὴν Δόξαν (ἐ-
λήφθη) Ἀέλλαν, Σκανδαλιόραν,
Μ. Ἐφευρέτην κτλ. κτλ.
Γλυκὸ Χαμόγελο, Ἀλέκον Δ.
Θεοδοσιάδην, Ἐδσπ. Παζινόν,
Κ. Π. Φωτάκη, Πανταχοῦ Πα-
ρῶν, (ἔστειλα.)
Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ
τὴν 29 Αὐγούστου, θάπαντήσω
στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

(ΑΡΧΗ τοῦ νέου 229 Διαγωνισμοῦ.
Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 4 Νοεμβρίου.)

619. Συλλαβόγραφος

Τὸ πρῶτο ἀντωνυμία,
Τὸ δεύτερο μὲν νότα.
Τὰ δυὸ μαζὶ νησάκι,
Ποῦ τῶρα, τρέχα ῥότα.

620. Στοιχειόγραφος

Κι' ἐγὼ νῆσος στὸ Αἰγαῖο·
Μ' ἂν μοῦ κόψῃς τὸ λαϊμό,
Νησί ἄλλο, πὺρ σπουδαῖο,
Θὰ προβάλλῃ στὸ λεπτό.

Ἀθην. Ε. Μίχας

621. Λογοπαίνικτος Μετα- γραμματισμός

Τύραννος ἦταν σκληρός,
Ὅταν σὰ πόδια του εἶχε σᾶς.
Μὰ ἦρθε κάποτε καιρὸς
Ποῦ ἐκουστάθηκε ὁ παῖς
Κι' οἱ ἄνθρωποι τοῦ παλατιοῦ
Στὴ θέσιν τους σὲν βάλανε,
Τὸν κάνανε τοῦ ἀλατιοῦ
Καὶ κάτσαν καὶ τὸν φάγανε.

Μυρτῶ

622. Δημῶδες Αἰνίγμα

Αὐτὸ νὰ βοῇς· Ποιὸς πέθανε
Δίχως νὰ γεννηθῇ;
Καὶ πάλι· ποιοὺς γεννήθηκε
Μὰ δίχως νὰ πεθάνῃ;
Δημοσθ. Μιράσγετης

623. Ἀστὴρ

* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *

624. Κρυπτογραφικὸν

1 2 3 4 5 6 7 8 = Ποταμός

24 78 828 = Πόλις τ. Ρωσσίας
376 28 = Μέγας ποταμός
456 15 = Κρότος τῆς Εὐρ.
536 126 = Ζῶον
678 85 = Πτινὸν
785 158 = Προφήτης
816 5 = Ὅρος

Ντόριαν

625-629. Μαγικὸν Γράμμα

Τὴ ἀνταλλαγὴ ἐνὸς γράμματος
ἐκδοσης τῶν κάτωθι λέξεων δι-
ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ,
νὰ σχηματισθοῖν ἀνευ ἀναγομι-
ματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις:
βάρος, ἄλγος, νάμα, μηρός, ὅρος

614. Ἀκροστιχὶς ἐκ Συνω- νύμων

Νὰ εὐρεθοῖν συνώνυμα τῶν κά-
τωθι λέξεων τοιαῦτα, ὥστε μὲ
τάχικα τῶν νὰ σχηματίζεται
Ἡρώς τοῦ 1821:

Διάζω, σωστός, τέμενος, μι-
σῶ, ἀκάθαρτος, παλλικαράς,
ἐταῖρος,

Χρυσάκανθον

631. Φωνηεντόλιπον

μχ - πρ - ποτς - κ - πρδς

Ἀρίων

632. Γεῖφος

Μάιος	τελ	ε	ε	ε	ε
Ἰούνιος	τελ	ω	τελ	ε	ε
Ἰούλιος	τελ	ω	τελ	ε	ε
Ο	τελ	ε	ε	ε	ε

Μενέλαος Ι. Ταφλαμπᾶς

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

633. Kryptogramme

1 2 3 3 4 3 4 5 6 7 8 = Animal
2 4 3 3 8 = Ville de Pa-
[lestinie
3 4 7 7 8 = Fruit
4 2 8 = Oiseau
5 1 8 = Arbrisseau
6 7 8 = Immortel
7 4 5 5 8 = Terre
8 3 8 8 = Arme

634. Énigme

Qu'est-ce que l'on voit une
fois dans une minute, deux fois
dans un moment, et que l'on
ne pourrait cependant voir dans
cent ans?

Λατάνια

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 25

371. Θεσσαλονίκη (θές, ἄλλο,
νοῖκι.)—372. Ἀραχτὸς (χαρὰ, ἄ-
ραχ, θός.)—373. Τῆνος-Τήλος.
—374. Ἰός-Ἰος.—375.

ΑΤΛΑΣΗΗΙΑΡΩΝΙΟΒΗΓΟΥΝ
Η Ο Ο Υ Ρ
Τ Τ Υ Α Μ
ΙΘΩΜΗΜΕΡΑΛΣΟΣΜΙΑΗΡΩΝ

376. ΝΕΑΠΟΛΙΣ (Ἑλπίς, Αἴ-
ας, Πάν, Ὀπλον, Λάιος, Ἰλιον,
Σινᾶ.)—377-381. Διὰ τὸ Μ:
τρέχω, ὅμως, θύμα, μέλος, ἐ-
μός.—382. ΑἶΣΑ-ΑΣΙΑ (Ἀθη-
να, διότι, Κύροσ, Αἴτνα.)—383.
Τὸ γινᾶτι βγαίνει μάτι. 384. Μὴ
ἐπιθῶμαι ἀδύνατα (μὴ ἐπὶ θῆμει,
ἀ δεινὰ τά.)

385. S I N E U
R E K A I R E
P A P E A I R E
O S F A C E A N

386. Tel maître, tel valet.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἔως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἀπλὰ
στοιχεῖα Δρ. 6 (τὸ ἐλάχιστον τίμημα.)
Ἡέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτά ἡ λέ-
ξις, μὲ παχὺ δὲ στοιχεῖα λεπτά 70 καὶ
μὲ κεφαλαῖα Δρ. 1.

Ὁ χωριστὸς στίχος Δρ. 3.

Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

(ΚΣΤ'—583)

Ὅσοι κ' ὄσες γιὰ τὴ νιορτή μου μ' ἐ-
χρήθησαν, θερμὰ τοὺς εὐχαριστῶ.

Μαρίκα Δημοτηρίδου

(ΚΣΤ'—584)

Ἀλαφρο (μυαλή) Ἰακωβίτη, λὲς νῦν ἀ-
ρρώστους τὸ σταμπάρισμα καὶ ἡ ἡτο-
νία: Ὡστόσο ἔχουμε... πλατύγυρο πῖλο!

Πανταχοῦ Παρῶν

(ΚΣΤ'—585)

Κυρία Γαλλίς, διπλωματοῦχος καθηγήτρια
τῆς Γαλλικῆς, παραδίδει μαθήματα εἰς
οἰκονομίας καὶ δεσποινίδας 9-12 π. μ. Ἐκ-
μάθησις ἀρίστη, ἀσφαλὴς καὶ σύντομος.
Συνιστάται θερμῶς καὶ παρ' ἡμῶν. Δ/ς:
R. D. poste restante étrangère, Ἀθήνας.

(ΚΣΤ'—586)

Ἡ Μάγισσα, φεύγοντας ἀπ' τὰ Γιάννινα,
στέλνει στὴς φίλες τῆς πὺρ ἄριστες ἐκεί-
θερμὲς εὐχαριστίες, μαζὶ μὲ τὴν ἀγάπην τῆς
ἑαῖ. Ἡ εὐστασία τῆς εἶναι τῶρα: Ρέζα
Ρουσσοῦ, Βαθὶ-Σάμου.

(ΚΣΤ'—587)

“ΑΘΗΝΑ-ΙΚΗ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ.”
Βασίλισσα στὴς Παπαροῦδες, Ἡλιο-
γέννητη, Ἀγνή Ψυχούλα, Σκαν-
δαλιάρη, Ἀρτεμίου, γιὰ τίς τόσο ὁμορ-
φες ἀπάντησές σας θερμὰ σᾶς εὐχαριστοῦμε.

(ΚΣΤ'—588)

ΚΟΡΙΤΣΙΣΤΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ

“ΕΥΑ.”

ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ
ΚΑΡΤΟΝ. ΒΡΑΒΕΙΑ πέντε διδία Ἑλ-
λήνων συγγραφέων. Προσβόλεια διηγή-
μας: Πιπίναν Ζαντέ, Δίονη Λαμπία,
ΔΙΑΠΑΛΑΣΟΠΟΥΛΕΣ, ΔΙΑΠΑΛΑΣΟΠΟΥ-
ΛΑ, ἀπ' ὅλους σας περιμένουμε μὴ κάρτα.

(ΚΣΤ'—589)

Ἐἰλά Χανούμ, Ροδαλὴ Αὐγούλα,
Λατάνια, γιατί δὲ γράφετε;

(ΚΣΤ'—590)

Παῖδί μου Ἀρχιδιαβολάκι, εἰς εἰς εἰς εἰς
φύτ'! Ποῦ κρυβόσουν τόσον καιρὸ;

Μιμῶσα

(ΚΣΤ'—591)

Ὅσοι μοῦ πρότειναν ὁποιοδήποτε ἀνταλ-
λαγή, ἀς στείλουν στὴ διεύθυνση (ΚΣΤ'
—595).

Μιμῶσα

(ΚΣΤ'—592)

ΓΙΟΥ-ΓΙΟΥ, τὸ γραμματάκι σου μοῦ ἔφερε
ἀμέτοπη χαρὰ. Δικό μοῦ ἔστειλα.

Γελασίνα

(ΚΣΤ'—593)

Σόνια, Μ. Μ. ἔστειλα· περιμένω δική
σου.

Νανότα, Μελίσσα, Μ. Μ. ἔλαβα· ἀλ-
ληλογραφεῖμε; Δ/ς: (ΚΣΤ'—547).

Τζοκόντα

Νέος Τιμοκατάλογος

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς Α' Περιόδου (1879—1893)
ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους
ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἐξῆς
πέντε: 7ος, 12ος, 14ος, 18ος καὶ
19ος. Ἐκαστὸς τόμος Δρ. 25,
ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος
δραχ. 28,50 διὰ τὸ Ἐσωτερικόν
καὶ δραχ. 33 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς Β' Περιόδου (1894—1925)
ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τό-
μοι, 32 ἐν ὅλῳ. Ἐκαστὸς τόμος
ἄρραφος Δρ. 80 καὶ ραμμένος
Δρ. 85. Ταχυδρομικὰ τέλη ἐκ-
δοσίου τόμου προσθετέα εἰς τὰς
ἄνω τιμὰς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικόν
δραχ. 5 ὁ ἄρραφος καὶ Δρ. 16
ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερι-
κὸν Δρ. 18 εἴτε ἄρραφος εἴτε
ραμμένος.